

Glasnik MIRA

Godište III. • Broj 6 • Međugorje • Lipanj 2008. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

Budi blagoslovljen, o Bože, jer nam iz ljubavi šalješ Mariju. Neka Te s njome hvale svi koji povjerovaše da si je poslao! Neka slave Tvoju ljubav i neka joj budu svjedoci!

**Draga djeco!
U ovom milosnom vremenu,
kad mi je Bog dopustio da
budem s vama, iznova vas,
dječice, pozivam na obraćenje.
Radite na spasenju svijeta, na
poseban način dok sam s vama.
Bog je milosrdan i daje posebne
milosti i zato ih tražite kroz
molitvu. Ja sam s vama
i ne ostavljam vas same.**

**Hvala vam što ste
se odazvali mom pozivu!**

(25. svibnja 2008.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar "Mir" Međugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata {12 brojeva}
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

KAD SE NEBO OTVARA I POZIVA

Uzmemo li pomno pod zrenik sve što se od početka događa u Međugorju, možemo slobodno zaključiti da je u Marijinoj perspektivi, kroz sve njezine poruke, zapravo Nebo i usmjerenost prema Nebu jedna od temeljnih protežnica njezinih poruka. S toga zrenika sve poprima novo značenje, sve ima svoj novi smisao, novo usmjerenje. Toliko puta ona govori o vječnom životu, o čovjekovoj usmjerenosti prema vječnosti, o tome kako je ovo samo predvorje Neba.

fra Tomislav Pervan

Cijeli katolički svijet slavi ove godine stoljeće i pol od lurdskih ukazanja koja do danas privlače milijune hodočasnika u to nekoč nepoznato pirinejsko mjesto na jugozapadu Francuske. Događila su se ona u prijelomnim vremenima Europe i Crkve, kao jasni odgovor Duha Božjega na ljudsku oholost i odmetnuće od Neba. Prisjetimo se da je kojih deset godina prije lurdskih ukazanja bezbožnik i nihilist Karl Marx objavio svoj *Komunistički manifest* u kojemu zloguko najavljuje kako 'Europom kruži sablast, avet komunizma'. Slijed potonjih desetljeća i cijeloga jednog stoljeća dao mu je za pravo. Komunizam se razotkrio u svoj svojoj nečovječnosti kao velika sablast i paklena mora za milijarde ljudi.

Marija se ukazala u Lurdu u osvit komunističke misli, a potom u Fatimi u predvečerje ruskoga Oktobra opetujući kako će se na svijet sručiti strahovite ratne neprilike, kako će komunizam prosuti svijetom strahote svojih zabluda vukući za sobom desetke milijuna u smrt. Nebo nije prestajalo slati svog Anđela u Marijinu liku da odvrati od svijeta neumitne apokaliptične katastrofe, ali je svijet sluđen u svome bezbožstvu srljao sve dublje i dalje u svoje zlo. I potkraj minuloga stoljeća imamo Međugorje te neslavni svršetak komunizma koji se urušio u sebe kao kula od karata, a čini se da je upravo Marija zakucala posljednje čavle u mrtvački kovčeg komunizma.

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio Mate T. Vasilj

POZVANI NA OBRAĆENJE

Poruka za sadašnji trenutak

DOVOLJNO JE OTVORITI SVOJE SRCE GOSPI

Ivanka Ivanković - Elez

VELIKA ŠKOLA POKORE

fra Bonaventura Duda

VJEČNO TI

Alfons Sarrach

IZ MEĐUGORJA NITKO NIJE OTIŠAO ŽEDAN

fra Jozo Zovko

OBITELJ U PORUKAMA KRALJICE MIRA

fra Slavko Barbarić

» Bernardičina pjesan - Govor Neba zemlji

Vrijedi se ovdje osvrnuti na činjenicu kako je upravo jedan austrijski pisac židovskog podrijetla, rođen u Pragu (kao i Kafka te Rilke), Franz Werfel opjevao Marijina ukazanja Bernardici Soubirous u Lurdu u svome znamenitu romanu *Bernardičina pjesan* god. 1941. Naime, na svome bijegu pred nacistima iz Beča god. 1938. taj je Židov dospio u Lurd i tu ostao neko vrijeme sa svojom suprugom Almom. Istraživao je pomno sve oko ukazanja i sama ukazanja te je učinio zavjet da će, ako živ i zdrav preplovi Atlantik i dospije u Ameriku, iz zahvalnosti napisati roman o svim događajima u Lurdu vezanima uz sv. Bernardicu. Bijeg mu se posrećio preko Portugala. Ne treba smetnuti s uma kako je Portugal bio pošteđen od Drugog svjetskog rata, što ta zemlja treba zahvaliti Gospi kojoj su portugalski biskupi posvetili svoju zemlju upravo prema napatku fatimskih vidjelaca. Roman je napisao u Americi 1941., a doskora je snimljen i film koji je onodobno pobrao u Americi desetak najvećih filmskih nagrada.

Pisac jasno veli: "Za one koji vjeruju, nepotreban je bilo kakav tumač. A za one koji ne vjeruju, nikakvo tumačenje nije moguće". Taj je roman zanosni himan duhovnome smislu svijeta. Pisac na jednostavnu primjeru pokazuje kako u našem skeptičnom i bezbožnom svijetu djeluju božanske sile te kako te božanske sile jedno neuko, gotovo nepismeno ali genijalno stvorenje izdižu iznad običnih ljudskih mjerila. Upravo kao što se dogodilo sa svima koji su se upustili u avanturu s Nebom, počevši od starozavjetnih proroka, Isusovih učenika te potom svih svetaca kroz cijelu povijest Crkve i svijeta. Upravo su ti pojedinci najbolji dokaz za potrebu i opstojnost božanske protege u čovjekovu životu i svijetu.

Poruka smisla u nesretnu svijetu

Djelo je napisao svim žarom srca, u nje ga je pisac unio svoju dušu i biće; u barbarskom vremenu, u svjetskoj klaonici ponudio je smisao života na primjeru Bernardice Soubirous. On kao Židov gradi pomno i obazrivo mostove između kršćanstva i židovstva i obrnuto, jer nas daleko više toga povezuje nego što nas dijeli. U vremenu nemira i nezaustavljive jurnjave kad čovjek gazi sve i ne primjećuje travu, ne osluškuje potočić, ne nadvija se nad dijete da mu se zagleda u oči, nego se radije zapućuje u ralje strašnih morskih nemaniubojica, treba nam takvih svjedočanstava

Bernardica se doslovce suočila s Gospom, ukazanja su došla kao iz vedra neba. Dobiva nalog od Lijepe Gospođe i suočava se s nemogućim poslanjem. Protiv nje su i duhovne i svjetovne vlasti i autoriteti, i roditelji, i župnik, Crkva, država, psihijatrija itd. Svatko od njih kuša nametnuti svoje ideje, ali na kraju pobjeđuje mala pastirica, odnosno Gospa preko nje. Tako je bilo redovito za svih ukazanja. Nigdje nije išlo ni glatko ni lako, ali se na kraju ipak plan Neba ozbiljuje.

o blizini Boga i neba, o istini i djelovanju Duha u svijetu. Unatoč svim duševnim i tjelesnim patnjama kroz koje je Bernardica prošla, njezin je život do kraja ispunjen i osmišljen, i u romanu briljantno ovjekovječen. Lurdska vidjelica izranja pred nama kao utjelovljenje najuzvišenijih i najčišćih snaga čovječanstva koje donose iz vječnosti utjehu, pomoć i spas te iscjeljenje u otužnu, nesretnu i bezbožnu svijetu.

Bernardica se doslovce suočila s Gospodom, ukazanja su došla kao iz vedra neba. Dobiva nalog od Lijepe Gospe i suočava se s nemogućim poslanjem. Protiv nje su i duhovne i svjetovne vlasti i autoriteti, i roditelji, i župnik, Crkva, država, psihijatrija itd. Svatko od njih kuša nametnuti svoje ideje, ali na kraju pobjeđuje mala pastirica, odnosno Gospa preko nje. Tako je bilo redovito za svih ukazanja. Nigdje nije išlo ni glatko ni lako, ali se na kraju ipak plan Neba ozbiljuje.

Pronevjereno Nebo

Koji je cilj svih ukazanja kroz povijest? Ne da bude u ljudima radoznalost, želju za nečim izvanrednim, što golica čovjekova osjetila, nego im je smisao u stvaranju pravih usmjerenja u životu, kazano današnjim rječnikom, prioriteta. Gdje su i što su životni prioriteti? U čemu sagledavati smisao života? Sva ukazanja naglašavaju protežnicu neba, stavljaju sve čovjekovo i u svijetu u perspektivu onozemaljskoga, besmrtnoga, Vječnoga. U svome djelu *Pronevjereno nebo* taj isti pisac završava roman riječima: "Duše nam naše ne žele više vjerovati u svoju nerazorivost te time ni u svoju vječnu odgovornost. Pronevjereno nebo jest velika prijevara i pogrješan iznos našega vremena. Zbog pronevjerena neba računi se uopće ne mogu svesti niti dovesti u red, ni u politici, ni u gospodarstvu, jer sve ljudsko proistječe iz istoga izvora. Sustavno i dosljedno bezbožni svijet jest slika bez perspektive. A slika bez perspektive jest plošnost u sebi. Bez perspektive sve je plošno, sve je besmisleno. U posvemašnjoj besmislenosti su i sama naša naravna ljudska prava besmislena, pa i samo pravo da nas nitko nema pravo ubiti. Dosljedno, danas postoji samo jedno jedino pravo, naimetv. moć činjenica ili pak zakon džungle. I nepobjedivo će toliko vladati dokle god bude naš suvremenik ono što on jest. A kako nije kadar vjerovati ni u kakvu nerazorivost ili besmrtnost, on već ispovijeda đavolsko vjerovanje. Za njega je sve prola-

zno i ništa nije trajno; priroda mu pokazuje kako je to prolazno zapravo samo izmet te sve prelazi u trulež. I tako je za našeg suvremenika zapravo sve u biti izmet. Ništa u toj činjenici nije kadra promijeniti ni Crkva, misli li ona samo na svoje samoočuvanje kao institucije, te ne bude li zahvaćena jednim neslućenim novim mističnim žarom i ognjem."

Marija - pravilna životna perspektiva

Uzmemo li pomno pod zrenik sve što se od početka događa u Međugorju, možemo slobodno zaključiti da je u Marijinoj perspektivi, kroz sve njezine poruke, zapravo Nebo i usmjerenost prema Nebu jedna od temeljnih protežnica njezinih poruka. S toga zrenika sve poprima novo značenje, sve ima svoj novi smisao, novo usmjerenje. Toliko puta ona govori o vječnom životu, o čovjekovoj usmjerenosti prema vječnosti, o tome kako je ovo samo predvorje Neba itd. Dolazi iz nebeskih visina, snagom Duha Božjega, kako bi nam bila putokaz i pomoć na životnom putu. Kako bi nas kao Majka vodila za ruku prema svome Sinu.

Njezina je uloga naglašavati našu povezanost sa Sinom. Upravo kao na svadbi u Kani Galilejskoj. "Što vam god rekne, učinite!" Tu je ključ cjelokupne Kristove objave u Novome zavjetu i Marija je stavljena u posebnu perspektivu u cjelokupnosti misterija čovjekova spasenja i otkupljenja. U zgodi u Kani Galilejskoj kao da se ponavlja misao iz Knjige Izlaska, za sklapanja Saveza s narodom. I ovdje kao i ondje riječ je o 'trećem danu', kad narod treba biti spreman za suočenje s Gospodinom. Isus će doviknuti Židovima: "Srušite ovaj Hram, i za tri ću ga dana ponovno podignuti... Mislio je na Hram svoga tijela" (Iv 2,19-21). Bog objavljuje svoju slavu na Sinaju, u Isusovu uskrsnuću, za čuda u Kani Galilejskoj. Gospodin se 'zaručuje' sa svojim narodom, i tu Marija ima posebnu ulogu - nikako sporednu ni slučajnu.

Činit ćemo što nam Gospodin i Gospa govore...

Na Sinaju narod uglas odgovara na Božju ponudu: "Da, obdržavat ćemo i činiti sve što je Gospodin govorio" (Izl 19,8; 24,3.7). Marija obvezuje sluge na posluš riječima svoga Sina. Marija se poistovjećuje sa starim Izraelom, u njoj je daleka i bliza jeka svih Izraelovih obećanja i očekivanja. U njoj se ozbiljuje prijelaz iz Staroga u Novi zavjet, Izraela u Crkvu, Zakona u Radosnu

vijest, bezuvjetnim i nepodijeljenim povjerenjem u svoga Sina. Prema njemu - Isusu - usmjeruje ona pogled svih nas.

Vjera da to Isus može učiniti preduvjet je kako bi se moglo napuniti novo vino u posude za staro obredno pranje. Vjera na koju nas Marija poziva jest put kako bismo pronašli ulaz na mesijansko svadbeno slavlje Jaganjčevo, o kome govori Knjiga Otkrivenja. Ona je sama živi primjer spasonosna posluha u vjeri. Pod križem postaje nam preko Ivana, ljubljenog učenika, Majkom.

Stoga ima pravo veliki crkveni mislilac, genijalni Origen, u trećem stoljeću kad veli: "Nitko nije shvatio niti bolje otkrio Isusovo božanstvo od Ivana... Čovjek se odvažuje reći kako su Evanđelja prvine Pisma, a prvina Evanđelja jest ono Ivanovo, čiji smisao nitko ne može shvatiti, tko nije počivao na Isusovim grudima, tko nije od Isusa preuzeo Mariju za majku, tako da ona postane i njegova majka. Mora postati tako velik da postane drugi Ivan te da se poput Ivana nakon Isusa očituje kao Isus... I tako do kraja upućeni i posvećeni ne živi više sebi, nego u njemu živi Krist... I kako visoki smisao moramo imati da bismo u krhotinama otrcanih slova - koja su stvarne riznice blaga - prihvatili na dostojan način u njima pohranjenu Riječ?!" Vrijedi o tome promišljati ovih dana uoči jedne nove obljetnice u Međugorju. Nosimo silno blago u gline-nim posudama, rekao bi Pavao. Zato budimo zahvalni i vjerni perspektivi Neba.

POZVANI NA OBRAĆENJE

Gospa nas ohrabruje na putu kojim smo krenuli i ne ostavlja nas same.

Ona stoji pred nama kao primjer molitve kojom surađuje u Očevu naumu utjelovljenja Sina Božjega. Odazovimo se pozivu Kraljice Mira i zasjat će nam svjetlost.

Ovo je milosno vrijeme

Vrijeme svaki dan nezaustavljivo teče i ne vraća se više. Ono nam je veliki Božji dar koji nam je darovan ne da ga rasipamo, nego da ga koristimo s odgovornošću i zahvalnošću. Iako nam se čini kako vrijeme sve i svakoga gazi, dobro koje smo učinili ostaje ipak netaknuto. Sva djela što smo ih učinili s ljubavlju za druge ostaju zapisana za vječnost, i vrijeme im ne može ništa.

Blažena Djeвица Marija koja se u Međugorju predstavila kao Kraljica Mira više puta je potvrdila, pa i u zadnjoj poruci, kako je ovo vrijeme u kojem živimo *vrijeme milosti*. Milosno je prije svega jer je Božji dar, ali je milosno i zato što je Gospa s nama na poseban način u Međugorju kroz ovih dvadeset sedam godina. Ona nas podsjeća kako treba staviti Boga u središte svoga života i prepustiti se njemu. To se može postići samo ako vodimo računa o svome duhovnom životu: ako idemo na Misu svake nedjelje ali i na velike svetkovine i blagdane; ako se molimo svakodnevno, ako se redovito ispovijedamo i pričestujemo, ako svaki dan čitamo Sveto pismo, ako postimo. Vlastite slabosti možemo pobijediti jedino s pomoću tih duhovnih stvarnosti. Gospa nije došla u Međugorje preporučiti neku psihoterapijsku metodu ili utemeljiti kakvu grupu za razgovor, nego je došla pozvati nas sve na molitvu i na život po njezinim porukama koje su pomagala za istinsko obraćenje.

Marija je Majka Crkve ali i cijelog čovječanstva. Dok je Isus visio raspet na križu, Mariji je povjerio cijelo čovječanstvo riječima: «Ženo, evo ti Sina», što u stvarnosti znači: budi im majka! Gospa zaista to i jest, majka. Ona se kao prava majka ne umara pozivajući nas na obraćenje. Tko joj se utekao, nije ostao razočaran. Ona nam nepre-

stano pomaže da ne klonemo i poučava nas da budemo sve više prijatelji njezina Sina i širitelji njegova Kraljevstva u ovom svijetu.

Pozvani na promjenu

Sveto pismo je trajni poziv ljudima na obraćenje. Sljedeći navodi su samo mali izvadak neprestanog Isusovog poziva: «Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje» (Mk 1,15). «Otišavši, propovijedali su obraćenje...» (Mk 6,12). Isus im reče: «Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se» (Mk 16,15-16). «Nisam došao zvati pravedne nego grješnike na obraćenje» (Lk 5,32). «Kažem vam ako se ne obratite svi ćete slično propasti» (Lk 13,3). Kao što vidimo iz tih navoda, obraćenje nije ništa drugo nego povratak Bogu i opsluživanje njegove vječne riječi, što je moguće ostvariti samo mijenjajući mentalitet i ponašanje kako su nam svojim primjerom pokazali mnogi sveci. Oni su u potpunosti bili otvoreni milosti koju im je Bog darovao.

Prvi plod te milosti obraćenja jest unutarnje liječenje koje mijenja naše osjećaje i potiče nas da javno svjedočimo Gospodina. Drugi plod obraćenja je ponovno aktiviranje našeg proročkog poziva, po kojemu u nama biva obnovljena sposobnost svjedočenja Božje ljubavi bez straha, u slobodi i odlučnosti. Treći plod je u potpunosti prihvaćanje Božje volje. Preduvjet prihvaćanja Božje volje jest iskreno povjerenje da nas Bog neizmerno voli. Tko uistinu vjeruje da ga Bog ljubi, bez straha će se predati volji Božjoj i svoju molitvu će bez straha završavati riječima: neka se u mome životu vrši tvoja, a ne moja volja, Gospodine.

Bog je milosrdan

Obraćenje se sastoji u ponovnom otkrivanju Božjeg milosrđa, to jest ljubavi koja je strpljiva i dobrotiva po mjeri Stvoritelja i Oca. Obraćenje Bogu je uvijek plod vraćanja Ocu koji je bogat milosrdem. Stvarno poznavanje milosrdnog Boga i njegove ljubavi jest trajan i neiscrpan izvor obraćenja; ne samo trenutni nutarnji bljesak, već čvrsti stav koji oslikava stanje duše. Prispodoba o rasipnom sinu na jednostavan i dubok način izražava stvarnost obraćenja. Svi mi trebamo obraćenje jer uvijek imamo nešto za popraviti. U ovo naše vrijeme u najvećoj opasnosti su mladi koji su izloženi različitim napadajima zloga, počevši od droge i prostitucije, preko hedonizma pa do gubitka nade. Bog ne želi da se ijedan čovjek izgubi i stoga je uvijek radostan kad se bilo koji rasipni sin vraća u očevu kuću. Božansko milosrđe je uzor ljudskom milosrđu. Pozvani smo praštati ljudima koje susrećemo i s kojima živimo ne nekoliko puta, nego sedamdeset puta sedam puta, a to znači neprestano.

Stimio Vito Damjanović

Tražite milosti kroz molitvu

Bog nam na našem putu pomaže i daje nam posebne milosti, kaže Gospa. Ali te milosti treba izmoliti, treba pokazati dobru volju i ljubav prema Bogu koji je milosrdan i dobar, kako je zapisano u knjizi Izlaska u 34 poglavlju: «*Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama...*» (Izl 34,6-7). Prvo što bi trebalo odbaciti kad započnemo moliti jest svaka dvoličnost. Pred Bogom se ne smijemo pretvarati, lagati ili praviti bolji. Moramo biti onakvi kavi jesmo. Mi možemo lagati prijateljima ili susjedima, pretvarati se, ali pred Bogom moramo skinuti obrazine jer nas on poznaje bolje nego mi sami sebe. Put molitve je kao i put obraćenja, mukotrpan i dug, ali bez truda i napora nema ploda. Molitvom se ponovno u ljudskom srcu uspostavlja savez između Boga i čovjeka koji je bio raskinut. Molitva je osobni odnos s Bogom koji ima dvije sastavnice, a to su: slušanje i govor. Molitva je osobni i stvarni dijalog s Bogom življen u dubini svoga

Marija je Majka Crkve ali i cijelog čovječanstva. Dok je Isus visio raspjet na križu, Mariji je povjerio cijelo čovječanstvo riječima: «Ženo, evo ti Sina», što u stvarnosti znači: budi im majka! Gospa zaista to i jest, majka. Ona se kao prava majka ne umara pozivajući nas na obraćenje. Tko joj se utekao, nije ostao razočaran.

bića. U molitvi je uključen cijeli čovjek koji, nošen od Duha Svetoga, uvijek iznova otkriva volju Božju. Bog želi susresti čovjeka i objaviti mu se, želi pomoći čovječanstvu koje pati i izgubljeno je, želi iskazati svoje prijateljstvo i spasenje. Na nama je samo odgovoriti Božjem pozivu.

Gospa je s nama

Svaki trenutak života je dar koji nam Bog daje i mi mu možemo uzvratiti jedino živeći u ljubavi. Vrijeme nam je darovano s ciljem da ostanemo u Kristu i ucijepimo se sve dublje u njega. Na to nas podsjeća i papa Benedikt XVI. kad kaže: «Ne može se razmatrati o Mariji, a da ne budemo privučeni Kristu i ne može se gledati Krista, a da ne primijetimo od-

mah prisutnost Marijinu. Postoji neraskidiva veza između Majke i Sina rođena u njezinu krilu djelom Duha Svetoga, a tu vezu na otajstven način primjećujemo u sakramentu Euharistije, kao što su to od prvih stoljeća isticali crkveni oci i teolozi.» Gospa nas ohrabruje na putu kojim smo krenuli i ne ostavlja nas same. Ona stoji pred nama kao primjer molitve kojom surađuje u Očevu naumu utjelovljenja Sina Božjega.

Gospa posređuje za nas, pogotovo kad vidi da smo u poteškoćama. Ona nas opominje ali ujedno i poučava poput brižljive majke koja uzima dijete za ruku i pred nje ga stavlja Sveto pismo kao program življenja. Odazovimo se pozivu Kraljice Mira i zasjat će nam svjetlost.

VELIKA ŠKOLA POKORE (I.)

Priradio Krešo Šego

Franjevac, bibličar, sveučilišni profesor, prevoditelj, poliglot, pisac i pjesnik, profesor emeritus o. Bonaventura Duda, član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, rodio se na Rijeci 24. siječnja 1924. Školovao se na Sušaku, u Varaždinu, Zagrebu i Rimu. U Međugorje je prvi put došao uskoro nakon početka ukazanja Kraljice Mira te nastavio dolaziti barem jedanput godišnje. Od 2001. redovito dolazi u Međugorje, ponajčešće u svibnju, s jednom hodočasničkom skupinom iz Zagreba.

Oče Duda, cijeli Vaš život od najranijeg djetinjstva tijesno je vezan uz Blaženu Djevicu Mariju, a posebice od Vaše jedanaeste godine kada ste primljeni u Franjevački samostan na Trsatu, u glasovito Trsatsko Gospino svetište. Kako se dogodio Vaš prvi susret s Trsatskom Gospom i kako je utjecao na Vaš kasniji život?

Trsat ponad Rječine, brijeg ponad Sušaka, svetište Majke Božje Trsatske prvi put sam posjetio u prvom razredu pučke škole, 1930. Tada sam imao šest i pol godina. Trebalo je ustati u četiri sata ujutro, u šest smo se u Malinskoj ukrkali na parobrod "Slavija", u osam smo bili na Sušaku, a onda Trsatskim stubama, ima ih 561, do gospe Trsatske. Bili smo ondje oko deset sati i ostali smo cijeli dan u molitvi i razgledavanju svetišta i samostana. S trsatskog brijega puca divan pogled na cijeli Kvarner. Bilo je to moje prvo putovanje iz maloga sela Kras na otoku Krku u široki svijet - sve do Rima, New Yorka, Santo Dominga, Jeruzalema...

U desetoj godini došao sam na Sušak, vrlo brzo brinući se sam za sebe jer su moji bili po različitim službama. Ubrzo sam postao ministrant kod časnih sestara Svetog Križa. Odande sam često, kao poštar, nosio pisma u Franjevački samostan na Trsatu da bi koji pater došao služiti sv. Misu ili da bi se promijenio dan ispovijedanja časnih sestara... Samostan mi je uskoro postao drugi dom. Ujesen 1935. franjevci su me poslali u franjevački kolegij u Varaždinu...

Vraćali ste se Trsatu, ali ste vrlo rano postali i neumorni hodočasnik?

Na Trsatu sam 29. siječnja 1950. služio svoju mladu Misu. Od te godine počinju moja putovanja, uz ostalo, i po Marijinim svetištima: Nazaret, Lurd, Częstohowa, Mariazell, u divnu baziliku Bezgrješnog Začeca u Washingtonu - gdje je papa Benedikt XVI. nedavno služio sv. Misu; pa kod nas - Široki Brijeg, Međugorje (toliko puta!), Poreč, Nin, Split - Gospa od Zdravlja i Gospa od Pojišana, Sinj; Zagreb - Remete, Katedra-

la, Gospa Lurdska, Voćin, Visovac... a nadalje Marija Bistrica. Tu sam propovijedao po nekoliko dana za velikih hodočašća, a osobno sam dirigirao kod najsvetčanije sv. Mise koju je kao papin legat na Veliku Gospu 1971. godine, prigodom VIII. mariološkog i XII. marijanskog kongresa, služio kardinal Šeper uz sumisništvo 400 svećenika. Bila je to prva svečana Misa na otvorenom, po novoj pokoncilskoj liturgiji, a na brijegu i u dolini bilo je oko sto tisuća vjernika. Poslije sam napisao članak "Proštenište Marija Bistrica - pokušaj teoloških prosudbi", gdje sam istaknuo ove elemente: pokornički-pomirbeni ili ispovjedni-propovjednički ili blagovjesnički - euharistijski - karitativni - rekreativni.

Vaš susret s Međugorjem?

Od najranije mladosti, osobito nakon franjevačkog novicijata 1941.-1942., sve me je u našoj Crkvi zanimalo, od pojedinačnih susreta, preko predavanja koje sam kao

student slušao na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu i poslije u Rimu, a na to se nadovezuje sav moj daljnji profesorski i svećenički rad. Tako su i pojedina svetišta, sa svim svojim podacima, ostavljala duboke uspomene u mojoj duši. Sve se to uklapalo u moj životni nazor, u moju životnu vjeru u kojoj sam rastao sve do danas - kao čovjek, kao franjevac, kao svećenik, kao profesor, kao misnik i propovjednik. Tako sam odmah s početka pratio i događanja u Međugorju, od prvih dana pa do danas. Prvi su dani bili doista uzbudljivi - od onih prvih događanja na Podbrđu, pa zbog šikaniranja od strane vlasti premještanje u crkvu i u župni dvor. Ubrzo se počeo razvijati i drugi fenomen - sve brojnija hodočašća u Međugorje.

Prvi put sam u Međugorju bio 1983. ili 1984. godine. U uskršnom tjednu imali smo profesorski sastanak u Sarajevu, a ja sam u Međugorje došao u subotu prije Bijeje nedjelje. Ponudiše mi večernju Misu - propo-

Gospa se ne ukazuje najsvršenijima, teško je odrediti njezin izbor. Uostalom, svi su kršćani dužni težiti za savršenosti bar na putu čišćenja, možda i prosvjetljenja ili čak sjedinjenja. No, ni ti na putu sjedinjenja ni najmanje ne misle da su već na tom putu, ispovijedaju se često, čak i svaki dan, ne za teške grijeha, nego za male nevjernosti. A onda, svi su se vidioci napokon i poženi i pouđavali. Što iz toga neki izvode, jesu li zato nedostojni svjedoci ukazanja? Pa ženidba je sakrament, vidljivi znak nevidljive milosti, obvezuje sve ljude koji je prime da se jedno s drugim, i kroz različite kušnje i teškoće, do smrti slažu i da budu Bogu i domovini plodni djecom. Ženidba je također put savršenstva.

vijedao sam o sedam radosti Blažene Djevice Marije u kojima ona sve nas kršćane, u uskršno vrijeme, pozivlje. Poslije sam dolazio više puta. Predslavio sam svečanu Misu i propovijedao na uočnicu jedne obljetnice međugorskih ukazanja 25. lipnja, zatim na Veliku Gospu na novom velikom vanjskom oltaru iza crkve. Osobito mi je mila bila propovijed na Križevcu 13. rujna 1989. godine pred silnim svijetom - govorilo se da je na Misi bilo oko sto tisuća ljudi.

Od 2001. u svibnju svake godine dolazim ovamo u pratnji hodočasnika s moje Mise u 11 sati na Kaptolu. Najvažniji moj udio u tim hodočašćima je prvi dan, od Zagreba do Međugorja. Uz promatranje lijepih krajeva naše domovine, izmolimo dvije-tri krunice s osobnim razmatranjima pojedinih otajstava, križni put... a pojedini hodočasnici nižu svoje uspomene iz različitih svetišta.

Ove godine slavimo sto pedesetu obljetnicu ukazanja u Lurdu. Vaš hodočasnički doživljaj toga velikog svetišta?

Dugo nisam osjećao želju da pođem u Lurd. No, nakon dva ili tri velika slavlja u Mariji Bistrici poželio sam vidjeti kako se i što se sve ondje događa. Prvi put me onamo poveo hodočasničkim autobusom vlč. Leopold Tepeš, župnik iz Savskog Gaja u Zagrebu. Bilo je to krajem srpnja 1974. Ostao sam zapanjen i brojem lurdskih hodočasnika, a osobito različitim uhodanim ali uvijek novim događajima. Tu je prije svega sam grad Lurd, već u Pirinejskom gorju, sav posvećen hodočasnicima s mnoštvom svojih prebivališta, s divnim prostorom pred tri velike crkve, s novom podzemnom bazilikom sv. Pija X. koja prima više od trideset tisuća hodočasnika. Pa onda Mise u sve tri crkve, a napose u najvećoj, gdje se nađe i do stotinu hodočasnika, pa procesija s Presvetim u 17 sati koja polako obilazi poredane teške bolesnike - a bude ih i do nekoliko stotina. Navečer procesija sa svijećama.

Najnežnije se čovjek osjeća rano ujutro, kada se redaju tihe Mise pred špiljom ukazanja za svaku hodočasničku skupinu. Trg je prepun ljudi koji žure ovamo-onamo, a osobito na veliku Misu za sve hodočasnike u baziliku Pija X. Silno me impresionirao dirigent, po svoj prilici svećenik, koji u malo vremena prije sv. Mise od mnoštva hodočasnika napravi zbor koji svečano pjeva sve misne dijelove. A orgulje, baš hodočasničke, s trubama i pozaunama! Bio sam i u velikom uredu gdje se prijavljuju čudesni događaji, dakako u velikom broju, ali je komisija vrlo stroga, priznaje samo prava čudesa.

Drugi put sam bio u Lurdu zrakoplovom preko Toulousea, gdje sam se divio opekastoj bazilici iz 6. ili 7. stoljeća. Samo jedan moj doživljaj iz Lurda te godine: Dok smo se pripremali za procesiju s Presvetim, opazim kraj sebe teškog bolesnika u kolicima, a uz njega njegova brižljiva žena. Ona priđe k meni, željela bi bar kroz nekoliko minuta poći k mjestu ukazanja. Dakako, odmah prihvatim, ali se muž bez nje kroz tih dvadesetak minuta loše osjećao. Bio sam pomalo i ponosan što čuvam bolesnika, a onda mi sine: "Ti si ponosan na 20 minuta, a što onda trebaš misliti o njegovoj supruzi? Doprati ga je ovamo s otoka Korzike - 9 sati plovidbe na brodu, potom željeznica... i natrag!" Lurd godišnje posjeti i do pet milijuna hodočasnika. Ove godine, o sto pedesetoj obljetnici, posjetit će ga i Benedikt XVI.

Za razliku od Lurda, Međugorje se događa danas. Kakve ste dojmove za svojih hodočašća stekli o međugorskim vidiocima?

Međugorski vidioci bijahu 1981. još djeca. Eto, najstarija je bila Vicka, rođena 6. ožujka 1964., a najmlađi Jakov, rođen 6. ožujka 1971. "Da sam ja Gospa" - rekao je jedanput pokojni fra Slavko Barbarić, pomalo u šali, pomalo ljutito - "nikada vas šestero ne bih izabrao." Što su sve pretrpjeli,

kakvim su se ispitivanjima i dobronamjernih i zlonamjernih predavali, ne ću sada govoriti. Lijepo je o njima rekao fra Tomislav Pervan, danas značajan pisac i svjedok u Međugorju, a nekoć hercegovački provincijal: "Danas bismo ulogu vidjelaca mogli usporediti s ključem: kad se motor upali, ključ treba ispustiti, dalje se dolijeva molitvom, obraćenjima, vjerničkim životom."

Gospa se ne ukazuje najsvršenijima, teško je odrediti njezin izbor. Uostalom, svi su kršćani dužni težiti za savršenosti bar na putu čišćenja, možda i prosvjetljenja ili čak sjedinjenja. No, ni ti na putu sjedinjenja ni najmanje ne misle da su već na tom putu, ispovijedaju se često, čak i svaki dan, ne za teške grijeha, nego za male nevjernosti. A onda, svi su se vidioci napokon i poženi i pouđavali. Što iz toga neki izvode, jesu li zato nedostojni svjedoci ukazanja? Pa ženidba je sakrament, vidljivi znak nevidljive milosti, obvezuje sve ljude koji je prime da se jedno s drugim, i kroz različite kušnje i teškoće, do smrti slažu i da budu Bogu i domovini plodni djecom. Ženidba je također put savršenstva.

Kad se govori o ukazanjima u župi Međugorje, često se ističu plodovi. Kako Vi vidite i doživljavate te plodove?

Tu sam pred mnogim odgovorima. Prije svega, hodočašće u Međugorje, samo po sebi, predstavlja put pokore, čak i kada se vrlo rado na njega ide. Iz Japana, Kine, Rusije, Amerike Sjeverne i Južne, Australije, Afrike, Azije... A onda iz Europe - Talijani, Francuzi, Španjolci, Nijemci, Ukrajinci, Rusi, Poljaci, Česi, Slovaci, Mađari... a onda iz Hrvatske, BiH, Srbije, Makedonije, Kosova, Albanije, Crne Gore... odasvud! Jedan prisutnik mi je rekao da je onog dana kad je bio u Međugorju u njemu bilo hodočasnika iz 56 zemalja, a evanđelje se kod Mise čita na dvanaest i više jezika. Pokora se doživljava i kod posjeta Podbrdu i Križevcu; koliki samo onamo idu obavljajući križni put ili moleći krunicu. I na kraju, sveta ispovijed je elementarna kršćanska osobna pokora. Kad bi samo mogli saznati čudesa koja se tu događaju! No, to nije sve, nadasve slijedi sudjelovanje kod večernje sv. Mise koja je uvijek najsvčanija, bilo da se događa u crkvi, a sve uokolo je prepuno naroda, bilo na otvorenom prostoru gdje ima pet tisuća sjedala. Počinje moljenjem sv. krunice u šest sati navečer, a Misa traje od sedam do osam i trideset. Tada se mnogi žure da nešto večeraju pa se vraćaju na adoraciju od deset do jedanaest sati. (Nastavlja se)

Mnogi župljani i hodočasnici vole se prisjetiti prvih dana i godina ukazanja. Mjesto u kojemu se živjelo od poljoprivrede - uzgoja duhana i vinove loze te ponešto stočarstva - izraslo je u mjesto koje posjećuju tisuće hodočasnika, mjesto koje budi uspavana srca, u svjetsko mjesto molitve. Tko god ovu župu promatra otvorena srca ostaje zadivljen tolikim brojem hodočasnčkih skupina - u crkvi, na Podbrdu i Križevcu, kod ispovjedaonica, u Kapelici klanjanja, kod kipa Kraljice Mira pred crkvom, kod Uskrsloga, kraj groba fra Slavka Barbarića... Nisu samo molitvena mjesta ispunjena moliteljima već je svaki kutak ovoga mjesta ispunjen molitvom pa je, u tom ozračju, teško razmišljati o krizi vjere u svijetu.

A započelo je prije dvadeset i sedam godina u zaseoku Podbrdo u Bijakovićima, 24. lipnja 1981., nakon čega je, iako toga čovjek i nije mogao biti svjestan, sve bilo drukčije.

Donosimo sjećanje tadašnjeg međugorskog župnika fra Jozu Zovke na prve dane ukazanja, njegove dvojbe i promišljanja o svemu s čime se iznenada, kao i vidioci, njihovi roditelji i mještani susreo. Fra Jozo, koji je temeljem montiranog političkog procesa, zbog propovijedanja evanđelja, osuđen na tri i pol godine zatvora, do dana današnjega svjedočki prenosi poruke Kraljice Mira, a Široki Brijeg, gdje danas živi, svakodnevno je ispunjen hodočasnici. Tekst je nastao na temelju razgovora prije deset godina i do danas nije objavljivan.

IZ MEĐUGORJA NITKO NIJE OTIŠAO ŽEDAN

fra Jozo Zovko

Na dan kad se djeci u Bijakovićima ukazala Gospa nalazio sam se u uredu Kršćanske sadašnjosti u Zagrebu, a potom u samostanu u Odri. U Večernjem listu sam pročitao kratku vijest da je grom pogodio poštu u Međugorju i prekinuo telefonske veze. Tjedan dana prije toga imao sam duhovne vježbe za časne sestre franjevke koje su polagale vječne zavjete. Po završetku duhovnih vježbi došao sam u Zagreb na sastanak na kojemu smo trebali donijeti konačnu verziju vjeronaučnog udžbenika za šesti razred *Put u slobodu*. Kad sam pročitao tu vijest o udaru groma u poštu bilo mi je jasno zašto nisam mogao dobiti kapelana fra Zrinka Čuvala u župnom uredu.

Prva vijest o ukazanjima

Nakon sastanka zrakoplovom sam došao u Split. Let je kasnio dva sata pa mi je otišao autobus kojim sam trebao produžiti za Posušje, gdje me je, prema dogovoru, trebao čekati fra Zrinko. Kako nisam došao tim autobusom, fra Zrinko se vratio u Međugorje.

Fra Viktor Kosir, župnik na Posušju, nije ništa znao o ukazanjima. Tu sam i prenoćio, a sutradan me je fra Viktor odvezao u Mostar, gdje je u bolnici ležala moja mater zbog operacije kuka. Dok je fra Viktor pred bolnicom parkirao svoj automobil, ja sam ga čekao i u tom sam trenutku ugledao Renault 4 na kojemu je pisalo *Dom zdravlja Čitluk*. Iz auta je izišla Draga Ivanković iz Bijakovića i čim me je vidjela, povikala: "Gdje si ti župniče, što je s tobom?!" Došla je u bolnicu jer je imala ozlijeđenu ruku, no ne zanima nju njezina bolest, već gdje sam ja. Dodala je kako se u Bijakovićima ukazala Gospa, a mene nema. Nisam znao ni o čemu se radi, ni što bih joj rekao. Upoznao sam je s fra Viktorom i ušao u bolnicu, k majci. Dok smo, oko podne, putovali prema Međugorju, fra Viktoru sam govorio u kakvim se sve situacijama čovjek može naći, prenoseći mu ono što je rekla moja župljanka.

Šesteroma djece u Bijakovićima ukazala se Gospa

Kad smo došli pred župni ured, dočekala nas je usplahirena časna sestra riječima:

"Pa gdje ste Vi? Šesteroma djece u Bijakovićima ukazala se Gospa" - nastavlja sestra svoju priču, gotovo istim riječima koje sam od svoje župljanke čuo u Mostaru. Fra Zrinko se u tom trenutku nalazio u mesnici, a kad sam sestru upitao čija su djeca, odgovorila je, sva uzrujana, da ne zna puno o njima. Dok sam razgovarao sa sestrom, vratio se i fra Zrinko koji mi je pričao o svemu što se događa i o susretima s djecom. Prvo na što sam pomislio i što sam fra Zrinka upitao jest ne radi li se možda o drogi. Upravo sam u to vrijeme planirao u *Našim ognjištima*, gdje sam vodio obiteljsku stranicu, pisati o toj problematici i roditeljskom trpljenju. Dalje smo komentirali kako je zasi-

gurno riječ o komunističkoj podvali, komunisti će učiniti sve kako bi vjernike i vjeru izvrgnuli ruglu.

Susret s djecom

Dok smo tako razgovarali o svemu tome, pred župnim uredom zaustavlja se

čeo sam pitanjima o Mirjaninoj obitelji, u koju školu ide, što joj rade roditelji, imaju li stan, kakva je učenica, ide li na vjeronauk i na Misu, moli li. Na sva pitanja odgovarala je otvoreno i iskreno. Na pitanje je li ikada išta čitala o Lurdu, odgovorila je da za nj nije čula. Isto je odgovori-

Bože, što je ovo?!

Razgovor s Mirjanom trajao je oko sat vremena, a nakon nje nastavio sam razgovarati s **Vickom**. O svemu je govorila posve jednostavno i otvoreno. Njezine riječi: "Vidjeli smo Gospu... najprije svjetlo... eno Gospel!" te što su jedno drugom govorili, nisu tražile nikakvih komentara. Njezini opisi prvog dana, drugog dana i trećeg dana bili su tako jasni, ali sam u srcu osjećao kako to svatko može reći; kako se to možda njima pričinjava od vrućine, sunčanice, a opet kako možda svime manipuliraju komunisti. Pogotovo mi je to padalo na um jer sam znao da su komunisti uporno tražili moj premještaj s Posušja, a prije premještaja jedanput su me na UDBI ispitivali osam sati. Smetao im je moj rad s mladima, i kad nisam pristao na njihove ucjene, zaprijetili su drugim rješenjem. "Bože, što je ovo?!" - pitao sam se tijekom razgovora s djecom.

Poslije razgovora s **Vickom**, nastavio sam s **Ivankom**, čiju sam majku, pokojnu Jagodu, ukopao u svibnju. Ne mogu zaboraviti tu sliku kad Ivanka želi skočiti u grob za svojom mamom, svi smo plakali. Bilo mi je žao te dobre i plemenite žene koju sam dobro poznao iz crkve, a koja je, mlada, naglo umrla. Sve nas je šokirala njezina smrt. I sad vidim tu djevojčicu koja ne može preboljeti smrt svoje majke. Razmišljao sam da bi ona mogla biti medij jer ako sada sanja o svojoj mami, možda to može prenijeti i na druge. Jednostavno, o svačemu sam razmišljao i vrlo sam pažljivo i osjetljivo razgovarao s **Ivankom**, a ona, još uvijek u crnini, razgovara posve jednostavno. Kad sam je upitao je li vidjela svoju mamu, kazala je kako joj je Gospa obećala pokazati je. Na ponovni upit je li joj je već pokazala, ponovila je da nije, ali da hoće. Ivanka je tako tvrdo i spokojno o tome govorila, a riječi: "Ne boj se, tvoja je mama u raju" bile su joj dostatne da vjeruje Gospi. Vidio sam da Ivanka ne trpi, na njezino lice vratio se osmijeh. Nakon pet ili deset dana razgovora, odnosno sve do moga uhićenja, vidio sam da Ivanka ne utječe na ostalu djecu. Kao što je danas povučena, takva je bila i tada: nije se isticala niti je osjećala potrebu da bude na čelu, da bude važna, poznata.

Prvog dana, nakon Ivanke, razgovarao sam s **Ivanom**. Njegovi odgovori na svako pitanje bili su da ili ne. Ni jedan svoj doživljaj nije znao opširnije opisati. Pitao sam se je li moguće da se ovom djecom može tako

nastavak na str. 32

bus Marinka Ivankovića, Dragina supruga, a iz busa izlaze i prema nama trče djeca puna osmijeha i radosti. I oni kao Draga u Mostaru i časna sestra pred župnim uredom uglas pitaju: "Gdje si ti, fra Jozo?" Smirujem ih i kažem da ćemo razgovarati u župnom uredu gdje uvodim najprije **Mirjanu Ivanković** - najstarija je, a dolazi iz Sarajeva pa me je strah nije li možda ona donijela drogu. Na pameti sam u tom trenutku imao komunističku taktiku - skandalima obezvrijediti Crkvu. I drugo, Mirjanu nisam uopće poznao pa sam želio najprije razgovorom s njom eliminirati sumnju na drogu i komunističke podvale. Razgovor sam snimao, a po-

la i na upit znade li da se Gospa ukazala u tom francuskom mjestu. Razgovarajući, iz police sam uzeo knjigu o lurdskim ukazanjima i pokazao je Mirjani, na što me upitala može li je ponijeti kući. Knjigu sam joj dao, želeći da vidi o čemu se radi. Uvjerio sam se da je riječ o vrlo inteligentnoj osobi koja posve normalno razgovara, o osobi koja, jednostavno, prakticira svoju vjeru. Mirjana me se doimala vrlo tolerantnom i jednostavnom mladom osobom koja živi među ljudima različitih vjera, osobom koja znade kontaktirati i prenositi pozitivno ozračje. U tom sam se razgovoru uvjerio da ona nema ništa s drogom.

Razgovor s Ivankom Ivanković - Elez

DOVOLJNO JE OTVORITI SVOJE SRCE GOSPI

Ivanka Ivanković-Elez prva je u Podbrdu 24. lipnja 1981. ugledala Ženu s djetetom u naručju. Od toga dana pa sve do 7. svibnja 1985., kada je primila desetu tajnu, Gospa joj se ukazivala svakodnevno. Otada joj se Kraljica Mira ukazuje jedanput godišnje, na obljetnicu ukazanja, 25. lipnja. U svakidašnjim ukazanjima Gospa joj je pričala svoj život, što je nastavila i za godišnjih ukazanja. Taj će životopis Ivanka objaviti kad od Gospe dobije dopuštenje.

Razgovarao Krešo Šego

Zašto se obljetnica slavi 25., a ne 24. lipnja, kad ste prvi put vidjeli Gospu?

Prvog dana ukazanja prestrašili smo se i pobjegli, tako da je naš prvi pravi susret s Gospom, kad smo razgovarali i molili skupa, bio 25. Sama Gospa je rekla da obljetnica bude 25. lipnja.

Svi vidioci svjedoče kako s nestrpljenjem očekuju vrijeme Gospina ukazanja, dvadeset minuta prije devetnaest sati. Vi ste svakidašnja ukazanja imali četiri godine, a nakon toga prestalo je ono očekivanje toga velikog događaja koji je odredio Vaš život. Želim pitati je li Vam bilo neobično - dolazi vrijeme ukazanja, a Gospa ne će doći?

Teško je bilo prihvatiti da mi se Gospa ne će ukazivati svaki dan, kao što je činila do 7. svibnja 1985. Ne može se izreći osjećaj praznine koji me je dugo pratio: dolazi vrijeme ukazanja, a Gospa se ne će ukazati. Uz molitvu se ipak shvati da je to Božja volja i da tako mora biti. Na ukazanju 7. svibnja Gospa mi je rekla: "Ne budi žalosna jer ću ti dolaziti na svaku godišnjicu, osim ove. Dijete moje, nemoj pomisliti da si nešto pogriješila te ti zbog toga ne ću više dolaziti. Ne, nisi! Planove koje je imao moj Sin i ja, ti si prihvatila svim srcem i izvršila. Budi sretna jer ja sam tvoja Majka koja te ljubi svim srcem. Ivanka, hvala ti što si se odazvala pozivu moga Sina i bila ustrajna i vazda uz njega i ostala dokle je to on od tebe tražio."

U vrijeme kad se Gospa ukazuje sa svojom obitelji svakodnevno molim krunicu,

zahvaljujući za sve milosti i darove koje sam primila, koje je primila moja obitelj, naša župa i cijeli svijet.

Jesu li godišnja ukazanja različita od svakidašnjih?

Godišnja ukazanja ista su kao i svakidašnja koja sam imala do 7. svibnja 1985. Gospa dolazi na isti način, jednako lijepa i radosna, pozdravlja me s *Hvaljen Isus* te daje poruku. Prije nego vidim Gospu, tri puta se pokaže snažno svjetlo. Skupa molimo, podijeli svoj majčinski blagoslov. Na ukazanju na obljetnicu uvijek je obučena onako kako sam je opisala na posljednjem redovitom ukazanju: Rubovi njezine haljine, veo i kruna svjetlucaju na srebro i zlato.

Vama je Gospa pričala svoj život. Je li završila i kad će biti objavljen?

I na prošlogodišnjem ukazanju Kraljica Mira pričala mi je svoj život, što znači da još nije završen. Dokle će tako biti, ne znam.

Snimio Vito Damjanović

Gospa je s nama jer nam želi kazati da je cilj našega života Nebo, vječni život. Već na početku ukazanja vidjela sam taj vječni život kad mi je Kraljica Mira dopustila vidjeti moju mamu koja je umrla mjesec dana prije ukazanja.

Možete li za naše čitatelje prepričati nešto od onoga što imate zapisano?

Ne. To ću moći učiniti tek kad mi Gospa dopusti.

Kako se pripremate za godišnje ukazanje?

Pripreme traju cijelu godinu, dakle već od 26. lipnja. Pripremam se molitvom i svagdanjim životom, a petnaest dana prije obljetnice pripremam se postom i dugotrajnom molitvom. Što se dan ukazanja više približava, to je i moja čežnja da vidim Gospu snažnija. Tada mi je trenutak kao godina, dani prolaze vrlo sporo.

Pričate li s Gospom išta o svom privatnom životu?

Nikada na ukazanjima Gospu nisam molila za nešto što se odnosi na moj vlastiti život, jer nam samim svojim ukazanjem toliko daruje pa bi bilo nedolično nešto tražiti za sebe.

Mirjana, Jakov i Vi imate po deset tajni. Odnose li se tajne koje ste primili samo na budućnost svijeta, odnosno ima li neka tajna koja bi se odnosila na Vaš život?

Sve tajne koje sam primila odnose se na budućnost svijeta. Treća tajna je znak koji će Gospa ostaviti na Brdu ukazanja. Bit će trajan, vidljiv i neuništiv.

Vi ste ga vidjeli?

Vidjela sam znak i znam kad će se dogoditi, no mi ne trebamo čekati taj dan, obraćati se treba svakodnevno, svaki dan nastojati živjeti Gospine poruke koje nam upućuje dvadeset i sedam godina. Dovoljno je otvoriti svoje srce Gospi, a sve ostalo će ona učiniti. Čovjek, udaljen od Boga, misli da je cilj života materijalno, što više imati i steći, a Gospa nas svaki dan poziva i želi voditi k svome sinu Isusu. Bez otvorena srca, molitve, pokore i posta to se ne može postići. Trebamo shvatiti koliko milost imamo kad se ovdje svaki dan otvara nebo, dolazi Majka Božja i želi nas voditi putem svetosti, želi nas učiti svetosti.

Gospa je s nama jer nam želi kazati da je cilj našega života Nebo, vječni život. Već na početku ukazanja vidjela sam taj vječni život kad mi je Kraljica Mira dopustila vidjeti moju mamu koja je umrla mjesec dana prije ukazanja.

Znadete li kad ćete i na koji način objavit tajne? Mirjana će to učiniti preko fra Petra Ljubičića, a opisala je i način na koji ćemo se pripremati za to.

O tome ne znam ništa pa ništa ne mogu ni kazati. Kako Blažena Djevica Marija kaže, tako će se to i dogoditi.

Vi i Mirjana ste 24. lipnja 1981. šetale putom u Podbrdu i u jednom ste trenutku ugledali Ženu s djetetom. Što ste pomislili?

Prvo se pojavio strah, strašan strah. Ali unatoč tome strahu u svom sam srcu pomislila da je to Gospa, što sam odmah i rekla Mirjani. Pobjegle smo, ali smo se ubrzo vratile i opet smo vidjele Gospu. Od 25. lipnja Gospa se nastavila ukazivati Mirjani, Vidi-Vicki, Ivanu, Mariji, Jakovu i meni.

Jeste li ikada pitali Gospu zašto je izabrala upravo vas?

Da. Odgovorila je da ona ne bira najbolje.

Ukazanja traju već dvadeset i sedam godina, što je nekima razlog da sumnjaju u njihovu istinitost. Jeste li ikada pitali Gospu zašto se ukazuje toliko vremena?

Na početku smo je pitali, na nagovor drugih, koliko će dugo dolaziti, na što je Gospa odgovorila: "Zar sam vam već dosadila?" Otada joj nikad više nisam postavila slično pitanje. Govoreći o vremenu i broju Gospinih ukazanja u Međugorju, kazala bih to da ipak samo dragi Bog i njegova Majka, koji nas beskrajno vole, znaju što nam je potrebno. Ima toliko ledenih ljudskih srca danas na svijetu, toliko grijeha i zla pa ne treba čuditi tolika Božja upornost i strpljivost Majke Božje.

Gospa je više puta kazala da je s nama zato što joj je to Bog dopustio i da će ostati sve dotle dok joj on dopušta.

Plodovi Međugorja?

O tome bolje mogu govoriti drugi, na primjer svećenici koji satima ispovijedaju u našoj crkvi i ispovijedaonicama pokraj nje ili na ledini. Iz susreta s hodočasnici slušala sam svjedočanstva o obraćenju, o duševnom i tjelesnom ozdravljenju po zagovoru Kraljice Mira. Čovjek se ovdje drukčije osjeća, dobiva želju za promjenom života.

Kad sam jedanput bila na molitvenom susretu na Siciliji upoznala sam dvadesetdvogodišnjeg mladića koji je bolovao od raka. Teško bolestan, htio je poći u Međugorje. Tako je i bilo. Njegovi roditelji, zaručnica i ja skupa smo automobilom putovali do Međugorja. Bio je na Misi u crkvi, popeo se na Križevac i bio sretan kao malo dijete te stalno nazaustavljivo plakao. Za tih nekoliko dana potpuno se preobrazio, dobio je mir za koji nije ni slutio da postoji. Nakon toga vratio se kući i umro za sedam dana.

Poslije su mi njegovi roditelji pisali što su ti dani u Međugorju za njihova sina i

njih značili. Teško su preboljeli njegovu smrt, no shvatili su što Bog od njih traži, promijenili su svoj život, ispovjedili se, počeli ići u crkvu, moliti... Shvatili su što je istinski cilj našega života na zemlji. Mladićev djed, koji se šezdeset godina nije ispovjedio i kojemu toliko godina Bog uopće nije trebao, također se promijenio. Zapravo, promijenila se cijela obitelj. To su plodovi Međugorja.

Drugi primjer. Časna sestra iz Amerike, prije nego je postala redovnica, sve svoje snage polagala je na karijeru, u veliku zaradu, modu, nakit, skupe automobile... Nakon prometne nesreće ostala je slijepa. U borbi za ozdravljenje našla je Boga i postala časna sestra. Kaže da se ne može dovoljno Bogu nazahvaljivati na darovima koje je primila. Čovjek ne mora očima vidjeti Gospu, ne treba biti vidjelac da bi vidio Nebo. Važno je otvoriti svoje srce, moliti srcem, na što nas Gospa neprestano poziva.

Svaki vidjelac ima neku posebnu nakanu na koju moli. Koja je Vaša nakana?

Ja se svaki dan posebno molim za obitelji, za svaku obitelj u svijetu, da spoznaju koliko ih Bog ljubi. Svi vidimo koliko su brak i obitelj u svijetu poljuljani, koliko ima razvoda, ostavljene djece, pobačaja, smrti tamo gdje se mora rađati život, i zato je potrebna stalna i trajna molitva. Ovom prilikom zamoljavam sve koji ovo budu čitali da se mole za obitelji u našem mjestu.

SJEĆANJE NA PRVE DANE

fra Ivan Landeka, nekadašnji međugorski župnik

Od prvih svjedočanstava vidjelaca da su vidjeli Gospu, događaji u župi Međugorje postali su na različite načine predmetom budnog promatranja. Što je broj hodočasnika rastao, pozornost je bivala sve veća. Ondašnja komunistička vlast događaje je promatrala iz kuta svojih interesa: Kako će se događaji odraziti na društvo, hoće li se režim uopće održati? I je li sustav koji se gradio već četiri desetljeća u stanju u kratko vrijeme zaustaviti sve masovnije dolaske ljudi iz bliže i daljnje okolice i inozemstva? Iz inozemstva su političke snage budno pazile na koji način će državna vlast postupati. Međugorje je tako, ne htijući, postalo mjesto na kojem se opipavao puls onih kojima Međugorje nije bilo namijenjeno. Ili možda i jest!

Vrlo brzo je postalo razvidno da je srž događaja nešto drugo, ali se nije odustavljalo od zastrašivanja, zatvaranja, različitih izjava, "referata" i partijskih sjednica, prosudbi, a najviše nestručnih mišljenja. Na koncu se odustalo od svega toga i priklonilo načelu koristi i prohibitke. Gledano iz perspektive državne ideologije, bitka nije bila dobivena, ali ni izgubljena.

Stav vlasti

Godine 1984. ili 1985. ekipa beogradske televizije snimala je opsežnu reportažu o Međugorju. Snimljeni materijal trebao je poslužiti za emisiju u kojoj će sudjelovati teolozi, psiholozi, sociolozi i stručnjaci za društvena pitanja. Prigodom njihova boravka i snimanja pitali smo ih što će biti objavljeno, a što moguće cenzurirano.

Jedan od novinara kazao je da je službeni stav sljedeći:

- ako Međugorje nije protiv socijalističkog samoupravljanja,
- ako nije protiv politike «Pokreta nesvrstanih»,
- ne sjećam se trećega uvjeta - sve će snimljeno biti objavljeno bez cenzuriranja.

Snimljeni materijal i televizijska emisija bili su doista dobri.

Stav Crkve

Crkva je međugorske događaje pomno pratila iz dva razloga. Prvi razlog je taj što je od vlasti bila optužena da je sve režirala. Govorilo se i pisalo o «osovini Mostar-Kaptol-Vatikan». Drugi razlog je što su se do-

gađaji u Međugorju ticali temeljnih stvari Crkve: teološkog nauka Crkve i pastorala. Mjesni biskup Pavao Žanić u svojoj propovijedi na krizmi 1981. uzeo je u zaštitu narod i vidioce. Potom je osnovao komisiju koja je istraživala i vrjednovala događaje, a vidjelicu Mariju Pavlović, dok je bila na školovanju u Mostaru, više je puta pozivao na razgovor. Kasnije su radile druge komisije koje su ispitivale međugorske događaje, a vidioci su bili više puta podvrgnuti opsežnim medicinskim ispitivanjima.

Bez daljnjega, može se kazati da je Crkva ozbiljno shvatila događaje, na različite načine ih pratila i svojski se trudila proučiti ih. U svojim izjavama i stavovima ukazivala je na nejasnoće i teškoće.

Osim mišljenja mjesnog biskupa i više komisija, Rim je nastojao i preko stanovitih osoba pratiti događaje u Međugorju. Riječ je o osobama iz crkvenoga i javnog života.

Kod nadbiskupa u miru dr. Frane Franića

U listopadu 2004. posjetio sam splitskog nadbiskupa u miru dr. Franu Franića. Lijepo me i ljubazno primio, bilo mu je drago da sam došao i lijepo me počastio. Imena mi se u prvom trenutku nije mogao prisjetiti, ali me je odmah povezo s Međugorjem. Nije ni čudo, tada je imao 92 godine. Bio je duhom i misaono svjež te za svoju dob sve dobro razabirao. Zanimao se kako je u Međugorju i, kao i uvijek, zanimalo ga je stanje Crkve u Hercegovini i Bosni. Budući da župe splitske i mostarske biskupije graniče, poznao je mnoge svećenike i redovnike iz Hercegovine. Sjetio se nekih imena i raspitivao se jesu li živi. Kazao je da mu dobra koncentracija ne traje dulje od petnaestak do dvadeset minuta i da mi želi ispričati neke događaje iz ljeta 1981.

Pripovijedao je kako su ga nedugo nakon početka ukazanja posjetila dvojica isusovaca. Najprije jedan iz Milana i drugi, kratko nakon toga, iz Rima. Obadvojici je pružio gostoprimstvo. Prvi se odmah raspitivao za Međugorje s namjerom da tamo ode. Nadbiskup ga je uslužio zamolivši jednu časnu sestru da ga odveze u Međugorje. Na povratku iz Međugorja prenoćio je kod nadbiskupa i ovako mu pričao:

“Oče biskupe, bio sam u Međugorju i vidio dosta svijeta. Vidio sam dosta vozila i jedan autobus splitske registracije. To su vaši vjernici pa bi bilo dobro da osobno vidite što se tamo događa.”

“Odgovorio sam”, kaže mons. Franić, “da su to moji vjernici, ali jer se nijedan od biskupa nije o tome izjasnio, ne mogu ni ja kao pojedinac.”

“Kratko nakon toga najavio mi se jedan drugi isusovac, iz Rima. Došao je i jedna ga je časna sestra vozila u Međugorje. Na povratku je pripovijedao slično kao i onaj prvi. Da je u Međugorju vidio puno svijeta koji po božno moli i ispovijeda se. Da je vidio jako mnogo vozila, među njima dva autobusa i mnoga druga vozila splitskih registracijskih oznaka. Da je iz jednog dijela župa moje biskupije bliže doći u Međugorje nego iz Mostara. Budući da je riječ o vjernicima moje biskupije, bilo bi poželjno da sam odem u Međugorje i izbližega pogledam događaje. Odgovorio sam mu slično kao prvom. Odlučio sam otići i to incognito. Otišao sam i nakon odlaska u Međugorje stao sam u obranu Međugorja i to činim do danas.”

VJEČNO TI

Alfons Sarrach

Alfons Sarrach, autor više knjiga o Međugorju, opisao je svoje iskustvo "tik do smrti" tijekom liječenja od karcinoma.

Noć se spuštala. Kroz prozor se vidjelo nekoliko zvijezda. Pokušao sam se uspraviti i malo podići jastuk. Pritom sam izgubio svijest. "Evo, do tle je došlo", bijaše posljednja misao koja mi je prošla kroz glavu. Ovila me je duboka tama. A onda, oslobođen svega zemaljskoga, uronih u ugodno svjetlo. Bijaše to više nego svjetlo, to bijaše kao toplo svjetleći dah vjetra, nazočnost jednoga Bića koje posreduje najdublje blaženstvo, istiniti dah naše egzistencije. Gledao sam to duhovnim očima, spoznao sam to čitavim svojim bitkom. To je nadilazilo svaku raniju spoznaju. Sve je u nama, tako mi reče intuicija, usmjereno na Pratemelj kojega zovemo Bogom, i sve je od njega ispunjeno. Ja ne mogu biti uistinu ja, ako nisam posve usmjeren na to vječ-

no Ti. I ja, također, ne mogu samoga sebe istinski ljubiti, ako se potpuno ne otvorim tome Ti...

To bijaše prihvaćenost od Ti, koji daruje puninu života, to je čista nepomućena sreća, svjetleći Drugi, neizreciva ljepota, posve osoba koja sve razumije. Osjećao sam se u najdubljem korijenu pozvan imenom, zovom goleme nježnosti... Samo jedan tanki zastor dijelio me je od toga Ti. Sve u meni čeznulo je da otklonim taj zid. Sve moje ja, svaka pora, svaki pokret, svaki dah, svaki otkucaj srca bio je u plamtećem ljubavnom ozračju. Cijelo moje biće samo je govorilo: "Ja te ljubim, ja te ljubim, ja te mogu ljubiti samo cijelim svojim bitkom"...

Sva patnja bijaše zaboravljena, i sva bol. Oproštene su sve izdaje i svi grijesi... Sve-

ga toga više nije bilo, sve je izgorjelo u pepelu ljubavnoga daha koji je izlazio iz očaravajućega Ti... Bijaše to čisti bitak, čista zbiljnost.

U tom Ti, koji bijaše najčistija ljubav, spoznao sam u čistoj ljepoti sve koje sam ikada ljubio. Svi su bili obuhvaćeni ljubavlju toga Ti...

Preplavio me je osjećaj zahvalnosti za moju bolest. Bolest mi je postala znak, dar, poticaj da sve uklonim što mi priječi toj ljubavi. Bolest mi je postala milost. Nije li me zato pohodila da sve ovo spoznam?...

To što sam iskusio, u pravoj stvarnosti ne može se priopćiti riječima. Riječi i pojmovi zakazuju. Ono što je ostalo jest neutažena čežnja za doživljenim...

Uistinu, život ne bi nikada više trebao biti kao što je bio prije. Živim s novim uvjerenjem da je naša današnja patnja dio našega sutrašnjega blaženstva...

(Preveo M. H.)

Alfons Sarrach, Jenseits den Scheines, Nahtod-Erfahrung und Medjugorje, Miriam Verlag, Jestetten 2007., str. 40-42

OBITELJ U PORUKAMA KRALJICE MIRA (II.)

fra Slavko Barbarić

Moleći kronicu u obitelji - roditelji s djecom, mladi sa starima, zdravi s bolesnima - pred očima imaju primjerni život Isusa, Josipa i Marije. S njima živjeti svoje konkretno obiteljsko zajedništvo, i za roditelje i za djecu znači svakodnevno imati novi poticaj na međusobnu ljubav i poštovanje. U obitelji se tako uči kako se živi radost, kako se nosi križ i bol, kako se ostvaruje iskustvo uskrsnuća.

Najčešći poziv upućen obiteljima jest da se moli u obitelji. U poruci od 2. lipnja 1984. Gospa poziva na molitvu devetnice Duhu Svetomu, da se Duh izlije na obitelji, ali i na cijelu župu. Ova Gospina želja podsjeća nas na njezino iskustvo koje je imala moleći devet dana s apostolima nakon Isusova uzašašća. Isus je poslao Duha branitelja, kao što je i obećao. Dolaskom Duha Svetoga srce Marijino i srca apostola bili su ispunjeni snagom i žarom Duha Svetoga. Iskustvom dolaska Duha Svetoga apostoli su postali sposobnima svjedočiti ono što su čuli i vidjeli (Dap 1,13-14 i 2,1-4). Dostatno je sjetiti se darova Duha Svetoga - mudrost, razum, savjet, jakost, znanje, pobožnost, strah Božji - da bismo shvatili zašto se obitelj treba zajedno moliti upravo Duhu Svetomu i zašto su upravo sada potrebni darovi Duha Svetoga. Obitelj je po sebi zajedništvo života u vjeri i ljubavi, nadi i međusobnom poštovanju te u brizi jednih za druge u materijalnom, duševnom i duhovnom smislu. Čovjek se odgaja za obitelj i oblikuje se u obitelji. Normalan rast čovjeka nezamisliv je bez obitelji, a sve može biti u redu tek kad su srca ispunjena i kad se neprestano ispunjavaju darovima Duha Svetoga. U obitelji je, kao nigdje, potreban dar razuma, savjeta, mudrosti, znanja, jakosti, pobožnosti i straha Božjega.

Ova Marijina poruka odgovor je i svim roditeljima koji se pitaju što još mogu učiniti za svoje obitelji koje su u krizi. Moliti se Duhu Svetomu znači zazivati onoga istoga Duha koji daje život i oživotvoruje, koji pretvara prazninu i pustoš u puninu i život (Post 1,2). To znači moliti se Duhu Svetomu kojega je Ezekijel vidio na djelu kad su oživjele kosti mrtvih (Ez 37,1-14).

Onoliko koliko u obiteljima bude na djelu Duh Sveti, toliko će osobe oblikovati u nove ljude i toliko će čovjek tamu u sebi moći pobjeđivati božanskim svjetlom; pu-

Snimio Tvrtko Bojić

stinju duše i srca pretvarati u bogatstvo zajedništva i ljubavi, a nedostatak ljubavi nadoknađivati vječnom ljubavlju koja je dar Duha Svetoga. I snagom istoga Duha liječit će rane srca koje nastaju nedostatkom te iste ljubavi. U poruci od 28. ožujka 1985. Marija je zahvalna svima koji su u svojim obiteljima oživjeli molitvu, a njezinu srcu omililo je svatko tko se pokrenuo, postao djelatan.

Molitva krunice u obitelji i molitveno vrijeme

“Molim obitelji župe da mole obiteljsku krunicu” - rekla je Gospa u poruci od 27. rujna 1984. Molitva krunice po sebi je zajedništvo s Marijom i Isusom u radosti, žalosti i slavi. U tome zajedništvu obitelj raste po uzoru na Svetu obitelj. Pojedinaac, obitelj i zajednica traže svoje uzore i ideale. Moleći krunicu u obitelji - roditelji s djecom, mladi sa starima, zdravi s bolesnima - pred svojim očima imaju primjerni život Isusa, Josipa i Marije. S njima živjeti svoje konkretno obiteljsko zajedništvo, i za roditelje i za djeću znači svakodnevno imati novi poticaj na međusobnu ljubav i poštovanje. U obitelji se tako uči kako se živi radost, kako se nosi križ i bol, kako se ostvaruje iskustvo uskrsnuća. Obitelj molitvu treba staviti na prvo mjesto i ne dopustiti da posao i svakidašnje obveze uguše duh molitve, veli Gospa u poruci od 1. studenog 1984. U istoj poruci poziva na obnovu molitve jer su poslovi, očito, ugušili molitvu.

Kad znamo stanje glede molitve u svojim obiteljima, tek tada možemo shvatiti zašto Gospa naglašava da molitvu treba staviti na prvo mjesto. Zar u mnogim obiteljima molitva nije upravo na zadnjem mjestu, ako nije i posve nestala? Koliko obitelji moli tek onda kad se svi dnevni poslovi obave, kad je čovjek umoran te jedva može išta činiti osim gledati ono što mu se bez ikakva osobnoga napora i sudjelovanja pruža na televiziji? Pravi odgovor na ovu Gospinu poruku jest dan započeti zajedničkom molitvom, što je u mnogim obiteljima, prema njihovim uvjerenjima, praktično nemoguće. Zbog gledanja kasnih večernjih tv programa izgubilo se jutro u obitelji, a izgubljeno jutro uglavnom znači i izgubljen dan; neostvaren susret izjutra onemogućuje susrete tijekom dana.

Po najdubljoj čovjekovoj naravi i obiteljskom zajedništvu, ništa ne bi bilo normalnije kao upravo zajednička jutarnja i večernja molitva.

BUDI BLAGOSLOVLJEN, O BOŽE

Budi blagoslovljen, o Bože, jer nam iz ljubavi šalješ Mariju. Neka Te s njome hvale svi koji povjerovawe da si je poslao! Neka slave Tvoju ljubav i neka joj budu svjedoci! Blagoslovi sve koji dolaze i koji neumorno svjedoče o Tvojoi ljubavi, budi hvaljen u svima koji nadahnuti porukama počese moliti i postiti, budi hvaljen i blagoslivljan dovijeka s Marijom Kraljicom Mira, budi hvaljen i blagoslivljan dovijeka na Podbrdu, Križevcu i u crkvi sv. Jakova i na svakome mjestu gdje se sastaju i mole oni koji Te traže. Neka Te nađu, hvale i slave dovijeka!

U poruci od 25. kolovoza 1995. Marija poziva da obitelj dan počne jutarnjom, a završi ga večernjom molitvom, molitvom zahvale. Dakle, sadržaji jutarnje i večernje molitve jasno su određeni. Izjutra se obitelj pojedinačno i zajednički odlučuje za Boga i njegovu svetu volju. Odlučiti se i moliti da u svakom čovjeku susretnemo Boga, a u svemu što radimo da vršimo njegovu volju. U jutarnjoj molitvi treba svjesno i zahvalno prihvatiti novi dan kao veliki dar i staviti se na raspolaganje Bogu i ljudima.

U večernjoj molitvi do izražaja treba doći zahvalnost. Sve što preko dana činimo zacijelo nam je omogućila ljubav Božja. Zahvalnost znači priznanje da nam je Bog dao darove. Zahvaljujući, čovjek se bori protiv oholosti i opasnosti da sebi pripiše zasluge za djela koja je učinio. Zahvalnost pripada Bogu i drugima, a to znači prepoznati Božje djelovanje u svojem životu i u životu svoje obitelji te biti potpuno svje-

stan da je to dar. Zahvalnost je najdublji izraz vjere i povjerenja u Boga. Tko zahvaljuje, priznaje da sve dobro dolazi od Boga. Isto tako, tko zahvaljuje, taj se može pravo i pokajati jer će moći lako shvatiti da je proigrao Božje darove i slijedio više svoju, nego volju Božju.

Obitelj koja izjutra zajednički moli da dan provede u miru i ljubavi, međusobnom poštovanju i uspješnom radu, zacijelo će duhovno napredovati i s duhovnim napretkom biti sposobna živjeti sve vrjednote koje krasi jednu obitelj. Također je važno da obitelj na koncu dana zajednički pogleda što se tijekom dana dogodilo, da zahvali za dobro, da se pokaje za zlo i grijeh, a ako je bilo uvrjeda i nesporazuma, da oprostite jedni drugima. To je uvjet za mir u obitelji i za miran san. Tko u obitelji odlazi na noćni odmor, a da se nije pomirio s drugima, da im nije oprostio, taj se ne može odmoriti jer ranjena duša sebi ne može naći odmora.

Obnoviti obiteljsku molitvu znači obnoviti susrete s Ocem nebeskim koji nas u svome sinu Isusu Kristu neizmjerljivo ljubi. Kroz molitvu zahvaćenu Kristovom ljubavlju obitelji će moći sve shvatiti i prihvatiti, pa i najteže križeve i bolesti (poruka od 25. siječnja 1992.), križevi i bolesti rađat će mirom i zajedništvom.

Razgovor s Ocem nebeskim znači isto toliko, i još više, koliko znači razgovor s ocem u obitelji. Obitelj bez međusobnog razgovora gubi temelje i osnovni izraz svojga zajedništva. Gospa nas na obnovu molitve također poziva i u poruci od 7. ožujka 1985.

U poruci od 6. prosinca 1984. Gospa ponavlja poziv na obiteljsku molitvu i prigovara nam da je nismo poslušali. U toj poruci posvješćuje nam da sve čini jer je Bog šalje i govori nam u njegovo ime. Tko ne sluša njezin poziv, ne sluša Boga koji je šalje u svoje ime.

Problem poslušnosti župne zajednice Marija ponavlja u poruci od 14. veljače 1985. Neposlušnost župne zajednice uzrokuje žalost u Marijinu srcu i ponovni poziv da obitelji slušaju i moraju moliti obiteljsku molitvu. U Marijinim porukama u Međugorju izraz “morati” vrlo je rijedak. Pedagoško-metodološki gledano, ovaj izraz ne ugrožava naglašenu činjenicu odgovora s ljubavlju niti dovodi u pitanje Marijinu strpljivost, nego objašnjava njezinu veliku želju da obiteljima pomogne živjeti u pravom susretu s Bogom.

ZNA OTAC

s. Dominika Anić

U posljednje vrijeme, bolje reći ovih proljetnih mjeseci, ne mogu umaći razmišljanju o jednome svecu po imenu sv. Izidor Agrikola kojemu za iskustvo Božje nazočnosti i blizine nije trebalo ništa drugo doli komad zemlje koju je ustrajno obrađivao i divio se upornosti Božjoj da se svakoga proljeća vrati u sjemenju koje će proklijati, oživjeti, donijeti plod. I tako uvijek iznova. Novo sjeme, novi život, novi plod, a isti Bog. Tako malo, a tako puno. Voljela bih, voljeli bismo tako malo, ali sve, ali bitno.

Budući da se u ovom mjesecu sjećamo i prvoga Gospina dolaska u Međugorje, prije 27 godina, i poruke koju nam je uputila tada, a koju do dana današnjega ponavlja s tolikom strpljivošću i dobrotom, prigoda je da se zaustavimo kod onih bitnih, najvažnijih poruka za naš svakidašnji život. Prva i osnovna jest da postanemo svjesni Božje nazočnosti u našem životu i njegove ljubavi za svakoga od nas. Postati svjestan znači dopustiti svom vlastitom srcu da nam progovori o Onome tko ga je saznao, dopustiti prirodi da nam priča o Bogu koji i ovoga i svakoga proljeća dolazi da je probudi na život, da je odjene u ljepotu boja i mirisa, u stvarnost dobrote pred kojom nam zastaje dah, sluteći nenametljivu, a opet tako stvarnu nazočnost Stvoritelja koji je u središtu svega. I Gospa nas toliko puta poziva da stavimo Boga na prvo mjesto u svome životu, na mjesto na kojem On već jest ali mi toga nismo svjesni zbog svojih tjeskobnih zabrinutosti.

Također nas u nekoliko poruka podsjećaju na našu sjedinjenost sa svim stvorenim, s prirodom, poziva nas da je promotrimo i od nje učimo. Kako se samo Bog veličanstveno razigrao u svojoj stvarateljskoj kreativnosti, koliko boja je upotrijebio da bi priroda izgledala ovako skladno, koliko mirisa, koliko vrsta biljaka, a sve to radi čovjeka koji je kruna njegova djela.

Ispunjenje Stvoriteljeva plana

Pa zar nam se još može dogoditi nevjera ako smo samo jednom sa svom pomnjom promatrali jedan cvijet, ako smo se čitavim bićem zagledali u njegovo srce, ako smo mu dopustili da nam ispriča priču svoga postojanja, razloge zbog kojih jest, istinu o onome tko mu je savršeno oblikovao laticu, podario boju i miris? Zar se još može dogoditi da ne vjerujemo ako smo samo jednom promatrali pčelicu koja po cijeli dan

skuplja slatki nektar iz rascvalih cvjetova i pretvara ga u medni pripravak koji služi kao lijek nama ljudima? Ona u jednome danu može posjetiti i do tisuću cvjetova. A živi tek trideset do četrdeset dana. U svome kratkom životnom vijeku toliko dobra učini i cvjetovima i ljudima. U potpunosti ona ispunja zadatak koji je Stvoritelj stavio u njezinu prirodu i pri njegovu izvršenju još i uživa. Ne buni se, ne zanovijeta, ne traži nešto drugo, drugačije i bolje. Njoj je dovoljno da ima sebe, cvijet i košnicu. I smisao života je tu. A mi ljudi! Toliko puta svojom tjeskobom i zabrinutošću oduzimamo sebi i svojim radost života. Onemogućujemo sebi iskustvo Božje dobrote u malim, svakidašnjim stvarima, događajima, odnosima. Mi stalno želimo nešto više,

bolje, ljepše. Mi smo se tako udaljili od prirodnosti koju je Bog utkao u nas. Naša se prirodnost preobrazila u neprirodnost.

(Ne)briga za kraljevstvo

Isus nas u Matejevu evanđelju podsjećajući da imamo Oca koji se za sve brine, koji zna što nam je potrebno, a mi imamo samo jedan zadatak - tražiti njegovo kraljevstvo, a sve drugo će nam se nadodati (Mt 6,26-34).

Podsjećajući nas također na Očevu brigu za biljke i životinje, na ptice koje niti oru niti žanju, a Bog ih hrani. Na ljljane - koji niti predu niti tkaju, a Bog ih odijeva... a koliko smo mi vrjedniji od ptica? Isus nam time nikako ne želi reći da ljenčarimo i ništa ne radimo, da se nizašto ne brinemo, nego da se ne brinemo tjeskobno. Zna on da tjeskoba ništa ne donosi, ništa ne rješava, nego nas zarobljuje i gura u još veće bezizlazje i brigu, a ona je često uzaludna. Njome sebi ništa ne možemo nadodati, a puno toga nam može oduzeti. Naša tjeskobna zabrinutost često je povezana s manjkom vjere i povjerenja u Boga. Ponašamo se ponekad prema Bogu kao prema centrali u koju bismo trebali slati raznorazne informacije o tome kako nam je, kakvi nas sve problemi dostižu, tko je bolestan i treba zdravlje, tko je nesretan i bez smisla, o tome kako je nama

teško na ovome svijetu, kako nas nitko ne razumije i slično. Potpuno smo zaboravili da Otac naš sve zna. A ono što bismo mi trebali znati jest da smo pozvani jedino otkrivati stvarnost njegova kraljevstva koje je među nama, kako nam je Isus i rekao. Ili bolje - koje je u nama. Ako dopustimo da to Božje kraljevstvo u nama bude vidljivo, onda zasigurno ne ćemo dati prostora tjeskobi za ono što će nam se ionako nadodati.

Problem nastaje kad mi ono što se tek treba nadodati stavimo kao bitno i oko nje ga pletemo sve svoje brige i nastojanja. Tjeskoba postaje sastavni dio svakodnevnog života jer smo sporednom podali ulogu glavnoga, a ono ga ne može nositi. Danas susrećemo toliko tjeskobe pohranjene među nama, ispriječene među ljudima, da gotovo pomislimo kako je to normalno. Svakodnevno se susrećemo s raznim napuknućima u psihama i karakterima, a o duhovnim napuknućima da i ne govorimo. Naprosto ne možemo izdržati taj tjeskobni pritisak.

Razderane posude

Poprilično su se razderale naše duhovne «mješine» i ne mogu više primiti nikakve sadržaje, a pogotovo ne one evanđeoske koje od nas zahtijevaju duhovni napor traženja kraljevstva nebeskoga. I zato ne možemo primiti ne samo novo, nego nikakvo «vino». A Isus nam kaže da za novo vino trebaju i nove mješine. Mi se zadovoljavamo tek krpanjem starih i onda nam se događa da svoje svakodnevlje živimo s razderanim mješinama iz kojih lako «iscuri» pohranjeni sadržaj. Neprestano «krpamo» stare rane, a one što se više diraju teže zacjeljuju. Zadovoljavamo se prolaznim utjehama jer nam je za stvaranje «novih mješina» potreban duhovni napor koji zovemo trajnim obraćenjem, a to nas baš ne veseli. Htjeli bismo proći što je moguće jeftinije. A Učitelj iz Nazareta zove nas na odvažnost slobode, savjetujući nam da promatramo prirodu, ptice - koje lakoća krila nosi u prostranstva, a Bog se brine za njihovu hranu, i ljiljane što svojom ljepotom plijene našu pozornost i potiču zahvalnost. Poziva nas da se ne bojimo dokraja izručiti providnosti ali i u vlastitom svjesnom naporu i radu na komadu zemlje nama dodijeljenom, kako na duhovnom, tako i na materijalnom planu. Oslobođeni svake tjeskobne zabrinutosti i u potpunom povjerenju da zna Otac naš nebeski što nam je potrebno.

Snimio Tvrtko Bojić

I ovoga proljeća

I ovoga proljeća u susret si mi došao
U komadiću zemlje meni dodijeljenom
U pregršti sjemenja među dlanovima smještena
U kapima životnoga dažda s neba spuštena

I ovoga proljeća došao si k meni
U cvijetu trešnje ranke što sunce doziva
U leptiru žutom što smjelo čahuru napušta
U gomolju ljiljana što se budi iz sna

I ovoga proljeća došao si k meni
U lakoći ptičjeg leta dok se s juga vraća

U mirisu cvijeta ispod moga prozora
U simfoniji pjeva iz obližnjeg gaja

I ovoga proljeća došao si k meni
U obličju pčele što slatki nektar skuplja
Poslušna tvome stvariteljskom planu
Strpljivo za nas stvara i lijek i hranu

I ovoga proljeća došao si k meni
Bez osude zbog razderanih mješina mojih
Ulijevao si vino novo u mješine nove
Shvatih - među nama kraljevstvo je nevidljivo tvoje

*Stavi pod svoj plašt, o Marijo,
cijelu ljudsku obitelj,
jer tvoji smo, tvoji želimo biti!
Živote, slasti, utočište i ufanje naše! Marijo!*

KRIST - KRALJ MILOSRĐA U POTRAZI ZA BOŽJIM LICEM

fra Tomislav Pervan

Ma koliko bila velika zlodjela što su ih ljudi počinili u dvadesetom stoljeću, najkrvavijem od svih dosadašnjih, još je veće Božje milosrđe koje oprašta i najvećem grješniku ako se pokaje. Ivan Pavao II. je htio da poruka milosrdne Božje ljubavi dosegne sve ljude. Današnji je Papa prihvatio tu oporuku svoga prethodnika.

Dana 5. listopada 1938. preminula je u samostanu u Łagiewniki kod Krakowa poljska redovnica s. Marija Faustina Kowalska. Nepunu godinu dana nakon njezine smrti, 1. rujna 1939., započeo je Drugi svjetski rat upadom njemačkih trupa na poljsko područje. Njemačke su trupe u naletu osvojile Poljsku i na njezinu su tlu već 1940. otvorile zloglasni koncentracijski logor Auschwitz, doslovce logor smrti i uništenja. Bijaše to strahoviti apokaliptični znamen čovjekove okrutnosti, znamen toga do kojih se paklenih dubina može čovjek u svojoj nečovječnosti spustiti - hladno proračunato, demoniski neumoljivo i nemilosrdno. Auschwitz je kojih 25 km udaljen od Łagiewniki gdje se objavljivao Milosrdni Isus mističarki Faustini. Odatle je i poteklo, tu je izvorište pobožnosti i pokreta Božanskog milosrđa, što je blagopokojni papa Ivan Pavao II. tako dojmljivo potvrdio proglašavajući u godini Velikoga jubileja bl. Faustinu sveticom.

S jedne strane pakao Auschwitz, a na drugoj strani prostor i mjesto milosrđa, smilovanja. I vremenski i prostorno blizu jedno drugome, u neposrednom susjedstvu. Istodobno i zbunjujuće i izazovno. Kao da je sam Bog htio objaviti svoje milosrđe na mjestu i u vremenu kad su se dogodili najveći zločini čovjeka, krune Božjega stvaranja.

Svjetski kongres o Božjem milosrđu

Ove godine u tjednu nakon nedjelje Božanskoga milosrđa održavao se u Rimu prvi svjetski kongres na tu tematiku. Okupilo se više od tri tisuće štovatelja i promicatelja koji su kroz četiri dana molili i pro-

mišljali tematiku Božjega milosrđa. Stalno je bilo izloženo Presveto, a ponad oltara visjela je velika slika Krista Milosrdnoga. Otkupitelj svojom lijevom rukom upire u svoje otvoreno Srce iz koga izlaze crvene i bijele zrake.

Skupu su predsjedali bečki kardinal Christoph Schönborn i krakovski Stanislaw Dziwisz. Oni su davali ton kongresu, ali se posvuda osjećao nazočan duh pre-

minuloga Ivana Pavla II. U svome temeljnom referatu kardinal Schönborn je podsjetio kako je Ivan Pavao II. preminuo u predvečerje Nedjelje milosrđa. Njegov tajnik Stanislaw Dziwisz je slavio Misu te nedjelje kad je Papa preminuo. "I tako je njegov životni vijek svršio u Nedjelju milosrđa koju je sam osobno uveo u crkveni kalendar u jubilejskoj 2000. godini", kazao je Schönborn. "Upravo tada, na Bijelu nedjelju god. 2000., on je uz novo ime te nedjelje proglasio svetom sestru Mariju Faustinu Kowalsku. Ona je prva svetica novoga tisućljeća. Teško je, gotovo nemoguće, u toj podudarnosti ne vidjeti i sami znak Neba. Nije li sami Bog, tako reći, stavio svoj potpis pod jedan cijeli životni program koji je papa Ivan Pavao II. uvijek iznova i izričito obilježavao kao svoje životno poslanje?"

Veliki poučak kojim se taj veliki Papa do kraja javno i otvoreno povjerio sasma božanskom milosrđu bijaše njegovo umiranje i smrt pred očima cijeloga svijeta. Dok je umirao, deseci tisuća ljudi stajali su ili klečali na Trgu sv. Petra moleći, pjevajući, dok je gore umirući Papa poručivao svijetu kako nas sve - nakon prijelaza u vječnost, nakon prijelaza praga nade - očekuje milosrdno srce Boga koji nas ljubi.

Duhovna oporuka Ivana Pavla II.

I sam papa Benedikt XVI. je u svetoj Misi na spomen preminuća blagopokojnoga Pape 2. travnja podsjetio na svoga prethodnika riječima: "Milosrđe Božje", znao je isticati za sebe njegov prethodnik, "jest povlašteni ključ za razumijevanje njegova pontifikata. On je htio da poruka milosrdne Božje ljubavi dosegne sve ljude, te je ohrabrivao vjernike da budu svjedoci toga u svijetu". Benedikt XVI. ističe kako baština Ivana Pavla II. obvezuje cijelu Crkvu: "Kao što poruka sestre Faustine, tako i njegova poruka vodi prema Kristovu licu, konačnoj i vrhunskoj objavi Božjega milosrđa. Promatrati to lice: To je baština koju nam je ostavio te koju radosno prihvaćamo i činimo svojom vlastitom."

Prisjetimo se: Papa je posljednji put pohađio svoju domovinu Poljsku u kolovozu 2002., i tom prigodom u Łagiewniki posvetio novu baziliku Božanskoga milosrđa. Vrijedi podsjetiti se na neke riječi koje je tim povodom uputio taj veliki papa. "Današnjem je svijetu prijeko potrebno božansko milosrđe. Iz dubine ljudske patnje podiže se na svim dijelovima svijeta

vapaj za smilovanjem. Ondje gdje vlada ju mržnja i osveta, gdje rat uzrokuje patnju i smrt nevinih, posvuda je nužna milost smilovanja kako bi se pomirili ljudski duh i srce te zavladao mir. Gdje se ne poštuju život i dostojanstvo čovjeka, treba milosrdna Božja ljubav, u čijemu svjetlu dolazi do izražaja nepojmljiva vrijednost svakoga čovjeka. Treba nam milosrđe kako bi se svaka nepravda u svijetu dokončala u sjaju istine.”

I nakon toga uslijedile su svečane riječi, nešto poput duhovne oporuke velikoga pape. “U ovome svetišću htio bih stoga danas svečano posvetiti svijet Božjem milosrđu s dubokom željom da poruka milosrdne Božje ljubavi koju je ovdje navijestila sestra Faustina dopre do svih ljudi na zemlji te im srca ispuni nadom. I neka se ona poruka - izvirući iz ovoga mjesta - proširi posvuda po našoj dragoj domovini i cijelom svijetu. I neka se ispuni obećanje našega Gospodina Isusa Krista: Odavle će izbiti iskra koja će pripravljeti svijet na Moj konačni dolazak. Tu iskru Božje milosti moramo raspaljivati i svijetu predavati taj ogranj milosrđa. U Božjem milosrđu svijet će pronaći mir, a sami čovjek blaženstvo! A vama, draga braćo i sestre, povjeravam tu zadaću. Budite svjedoci milosrđa!”

I na kraju je Papa rekao nešto posve osobno i dirljivo: “Na kraju ovoga svečanoga bogoslužja htio bih pridodati kako su mnoga moja osobna sjećanja povezana s ovim mjestom, Łagiewnikim, predgrađem Krakowa. Ovamo sam dolazio za vrijeme nacističke okupacije kad sam radio u obližnjoj tvornici Solvay. Još se i danas sjećam puta od Boreka Fałęckog do Dębника što sam ga morao svakoga dana prevaljivati pješice u drvenim cipelama, dok sam išao na rad u tvornicu. Tko je mogao povjerovati da će taj mladić s drvenim cipelama posvetiti jednoga dana baziliku Božanskoga milosrđa u Łagiewniki kraj Krakowa?!”

Isusovo lice - odraz Božjega milosrđa

Zbilja su čudesni putovi Božjega milosrđa! “O ljubavi - o milosrđu - Tvojem, pjevati ću, Gospodine, dovijeka!” - Misericordias Domini in aeternum cantabo! - kliče psalmist u Starom zavjetu. Kristovo je lice konačna objava samoga Boga. Sestra Faustina dobila je od samoga Gospodina nalog da se naslika njegov lik. Jasno, ona nije bila profesionalna slikarica, godinama se mučila s tom Gospodinovom željom, tra-

žila savjet od svojih ispovjednika. I konačno je god. 1934. dobio umjetnik Eugeniusz Kazimirowski nalog naslikati Isusov lik prema opisima sestre Faustine. Kad ga je prvi put vidjela, plakala je jer slika nije odgovarala viđenju koje je imala. Slika je ipak god. 1935. javno izložena a od 1937. nalazi se u crkvi sv. Mihovila u Vilniusu, Litvi. Tu izvornu sliku potisnula je ona nama uobičajena koja je nastala god. 1943., što je naslikana za samostan u kojemu je živjela i umrla sestra Faustina.

Sestra Faustina primala je od Gospodina i apokaliptičke poruke. Jedna glasi: “Zapiši sljedeće: Prije nego dođem kao pravedni Sudac, doći ću kao Kralj milosrđa. Prije nego svane Dan pravednosti, ljudima će biti na nebu dan ovaj znak: Sva će se svjetla na nebu potrnuti, nastat će velika tama na svoj zemlji. Tada će se pojaviti znak Križa na nebu i iz otvora gdje su bile probodene ruke i noge samoga Otkupitelja izbijat će

velika svjetla koja će neko vrijeme obasjavati zemlju. To će se dogoditi neposredno prije Sudnjega dana.” (Dnevnik, 1,83).

Ma koliko bila velika zlodjela što su ih ljudi počinili u dvadesetom stoljeću, najkrvavijem od svih dosadašnjih, još je veće Božje milosrđe koje oprašta i najvećem grješniku ako se pokaje. Ivan Pavao II. je htio da poruka milosrdne Božje ljubavi dosegne sve ljude. Današnji je Papa prihvatio tu oporuku svoga prethodnika. A da bi čovjek svojim očima vidio Božje milosrđe, dovoljno je tražiti njegovo lice kako se i izrazio u generalnoj audijenciji od 6. rujna 2006: “Da bismo to izrazili sukladno paradoksu Božjega utjelovljenja, mi zacijelo možemo reći da je Bog uzeo ljudsko lice, lice Isusa Krista, te susljedno tome odsada ne trebamo ništa drugo činiti, ako želimo zbilja spoznati Božje lice, nego promatrati Isusovo lice! Na Isusovu licu vidimo zbilja tko je Bog i kakav je Bog!”

PRVI SVIBNJA - BLAGDAN UZAŠAŠĆA

Blagdan Uzašašća, blagdan svetog Josipa Radnika i početak Marijina mjeseca svibnja u Međugorje je i ove godine doveo velik broj hodočasnika. Budući da je Prvi svibnja u mnogim zemljama državni praznik i neradni dan, mnogi su produženi vikend iskoristili za hodočašće. Molitveni program održavao se na vanjskom oltaru. U Međugorju su bili brojni Hrvati, Talijani, hodočasnici engleskog, francuskog i njemačkog jezičnog područja, hodočasnici iz zemalja bivšeg Sovjetskog Saveza, Mađari, Španjolci, Libanonci, Korejci, Slovaci, Česi, Poljaci i drugi...

PRVA SVETA PRIČEST U MEĐUGORJU

U nedjelju 4. svibnja 2008. osamdeset i osmero djece iz župe Međugorje pristupilo je prvoj svetoj pričesti. Na ovaj sakrament pripremili su ih njihovi vjeronaučitelji sestra Slavica Kožul, fra Stjepan Martinović i sestra Iva Bešlić. Ovo je najveći broj prvopričesnika koji je ikad zabilježen u župi sv. Jakova.

U subotu 3. svibnja, dan prije prve pričesti, djeca su po prvi put pristupila sakramentu svete ispovijedi. Pratile su ih njihovi roditelji koji su se također ispovjedili. Cijela proslava prve pričesti ove je godine bila u znaku školjke i bisera, pa su molitva vjernika, procesija s prikaznim darovima kao i cvjetna dekoracija bile osmišljene na tu temu. Svečanu svetu Misu predslavili su župnik fra Petar Vlašić i kapelani fra Svetozar Kraljević, fra Miljenko Šteko i fra Vjekoslav Miličević. Slavlje je svojim prekrasnim pjevanjem obogatio zbor „Golubići mira“ pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Nazočni su bili članovi obitelji prvopričesnika, ali i međugorski hodočasnici i namjernici, tako da je crkva bila prepuna. Poslije Euharistice, slavlje se nastavilo u obiteljima.

ZLATNA HARFA

Zlatna harfa je tradicionalni susret dječjih zborova koji se svake godine održava u župama. Prva Zlatna harfa, na poticaj tadašnjeg kočerinog župnika fra Miće Pinjuha, održala se 1. srpnja 1984. u Kočerinu i okupila je dvjestotinjak malih pjevača. Svaki je zbor otpjevao dvije tematske i jednu slobodnu liturgijsku skladbu. Temeljne zadaće Harfe su obnova liturgijskog pjevanja, poticanje suradnje među voditeljima crkvenog pjevanja te poticanje stvaralačkog duha skladatelja.

Susret se ove godine održao 1. i 2. svibnja u Međugorju. Tema susreta bio je sveti Franjo. Svaki je zbor izveo dvije skladbe, jednu izbornu i jednu zadanu, unaprijed izvučenu ždrijebom. Prvog svibnja nastupili su zborovi iz sljedećih župa: Posuški Gradac, Vitina, Kočerin, Drinovci, Međugorje, Kruševo i Mostar. Drugoga svibnja pjevali su zborovi iz Posušja, sa Širokog Brijega, s Humca, iz Čitluka, Ružića i Tomislavgrada.

Susret je otvorio međugorski župnik fra Petar Vlašić koji je pohvalio i ohrabrio djecu i mlade. Program je počinjao u 15 h svetom Misom, nakon čega se održala smotra zborova. Prvog dana sv. Misu predslavio je fra Ivan Landeka, a drugoga dana fra Josip Vlašić. Kroz program je vodila Sanja Pehar.

Zlatna harfa nije natjecateljskog karaktera, pa su svi zborovi, neovisno o izvedbi, dobili priznanje za svoj trud.

HODOČASNICI IZ ZEMUNIKA

Utorak 6. svibnja u Međugorje su na jednodnevno hodočašće došli štitičnici Doma za odrasle osobe Zemunik (Donji) kod Zadra, čiji je osnivač Republika Hrvatska. U toj ustanovi živi 150

osoba, od kojih su 44 došle na hodočašće zajedno s djelatnicima doma. U Međugorju ih je pozdravio župnik fra Petar Vlašić koji im je uputio tople riječi dobrodošlice te im podijelio međugorske krunice.

DRUGI MARATON MIRA „TRČIMO GOSPI“

U subotu 17. svibnja 2008. od Gruda do Međugorja (42.195 metara) trčao se II. maraton mira i pomirenja pod motom „Trčimo Gospi!“. Organizirala ga je udruga Kup Karmel u suradnji s Atletskim klubom Dinamo-Zrinjevac iz Zagreba. Na dionici Ljubuški - Međugorje održala se utrka građana u dužini od 15 kilometara.

Prema riječima organizatora, „ova športsko-rekreacijsko-hodočasnička utrka trebala bi objediniti športaše i hodočasnike iz različitih sredina, kultura i naroda u manifestaciju promicanja izvornih kršćanskih vrijednota: mira, pomirenja, praštanja. Ona bi trebala postati znak i poticaj izgradnji mira i povjerenja na ovim prostorima i šire“.

U ovogodišnjem maratonu sudjelovalo je 68 muškaraca i 12 žena, a u utrci građana bilo je 90 trkača i 13 trkačica. Pobjednik maratona u muškoj konkurenciji je Mar-

cello Capotosti iz Italije, a u ženskoj konkurenciji pobjednica je Ida Šurbek iz Slovenije. Pobjednici utrke građana su Đuro Kodžo iz BiH u muškoj, i Marijana Brečić iz Hrvatske u ženskoj konkurenciji. Sudjelovali su trkači iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Slovenije, Srbije, Mađarske, Njemačke, Italije, Nizozemske, Poljske, Irske i SAD-a.

Zagrebački gradonačelnik Milan Bandić, sudionik I. maratona mira, u Međugorju je dočekao i pozdravio maratonca pobjednika.

„PAPINA BAKLJA“ U MEĐUGORJU

U ovogodišnjem Maratonu mira „Trčimo Gospi“ sudjelovali su atletičari međunarodne organizacije „Fiaccola di Lolek“, trkači koji nose goruću baklju pod nazivom „Svjetlo Ivana Pavla II.“ koju je na Papinu grobu prvi zapalio postulater za proglašenje svetim Ivana Pavla II., a blagoslovio kardinal Stanisław Dziwisz, tajnik pokojnog Pape. Ovu skupinu blagoslovio je 19. ožujka ove godine i papa Benedikt XVI.

Aletičari i tisuće bakljonoša s ovom su bakljom pretrčali već više od 17.000 kilometara. Skupina koja je u „Maratonu mira“ nosila Papinu baklju sastojala se od 8 trkača. Trčali su ispred maratonaca od Gruda pa sve do Međugorja i tako simbolički osvjetljivali njihov put do Gospe. U subotu navečer baklja je svijetlila pred Presvetim tijekom večernjeg klanjanja na vanjskom oltaru. U nedjelju su u Međugorju proslavili rođendan pokojnog Pape i sudjelovali u molitvenom programu, a u ponedjeljak nastavili put Zagreba.

BLAGDAN TIJELOVA - TIJELOVSKA PROCESIJA

Na blagdan Tijelova, 22. svibnja, svečanu večernju Misu na vanjskom oltaru predslavio je fra Danko Perutina. Kao i svake godine, poslije svete Mise uslijedila je procesija s Presvetim ulicama Međugorja u kojoj su sudjelovali ovogodišnji prvopričesnici, više desetaka svećenika i nekoliko tisuća hodočasnika.

U procesiji su međugorski fratri predmolili kronicu koju je skupina mladih pratila pjesmom. Procesija, koja je trajala sat i pol, zaustavila se na dva mjesta zbog čitanja biblijskih tekstova koji tumače tajnu Euharistije, završila je molitvom i blagoslovom na vanjskom oltaru.

KRIZMA U MEĐUGORJU

U četvrtak 22. svibnja 2008. na blagdan Tijelova u Međugorju je 83 krizmanika primilo sakrament svete potvrde iz ruku dubrovačkog biskupa mons. Želimira Puljića.

Ove je godine mons. Ratko Perić, mostarski biskup, bio spriječen jer je krizmao mlade u jednoj drugoj župi, pa je zamolio dubrovačkog biskupa mons. Želimira Puljića da krizma kandidata u Međugorju.

Biskup, svećenici, krizmanici i kumovi u crkvu su ušli u procesiji. Roditelji, župljani i rodbina ispunili su crkvu i okolni prostor. Na početku sv. Mise mons. Puljića pozdravio je župnik fra Petar Vlašić, a dobrodošlicu su mu izrazili krizmanici. U svojoj propovijedi mons. Želimir Puljić govorio je o otajstvu blagdana koji Crkva tog dana sla-

vi, o tajni Euharistije. Sv. Misu glazbom je uvećao Veliki župni zbor Kraljice Mira pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Na kraju misnoga slavlja župnik je ohrabrio krizmanike neka nastave putem Božje milosti koja im je udijeljena sakramentom svete potvrde, a biskupu zahvalio na dolašku. Župljani su biskupa pozdravili dugim i toplim pljeskom.

Poslije misnoga slavlja mons. Puljić pridružio se fratrima na svečanom ručku i s njima se zadržao u dužem razgovoru, dok se slavlje u obiteljima nastavilo tijekom cijeloga dana.

Snimila Lidija Paris

Snimio: Nikola Međugorac

Snimila Lidija Paris

BISKUP IZ RUANDE

U Međugorju je od 19. do 22. svibnja 2008. boravio mons. Jean Damascène Bimenyimana, biskup biskupije Cyangugu u Ruandi.

Mons. Bimenyimana predslavio je svetu Misu za hodočasnike francuskog jezičnog područja na kojoj je i propovijedao, suslavio je na sv. Misi za hodočasnike njemačkog jezičnog područja te sudjelovao u večernjem molitvenom programu. Uspeo se na Brdo ukazanja, posjetio je vidioca Ivana s kojim je molio krunicu te nazočio ukazanju, a razgovarao je i s vidjelicom Vickom. Posjetio je i župnika te ručao u župnoj kući.

Mons. Bimenyimana zaređen je za svećenika 1980., a biskup je od 1997. U Ruandi su međugorski hodočasnici iz Austrije sagradili nekoliko crkava i karitativnih ustanova. Jedna od crkava posvećena je Kraljici Mira.

Snimila Lidija Paris

19. MEĐUNARODNI FESTIVAL MLADIH: „PRIMIT ĆETE SNAGU DUHA SVETOGA“

Devetnaesti međunarodni festival mladih - Mladifest 19 - održat će se u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2008. Tema susreta je: „Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci“ - Dj 1,8. („Nek vam u tišini Duh Sveti govori i dopustite mu da vas obraća i mijenja.“ - Poruka, 25. srpnja 2006.).

13. MEĐUNARODNI SEMINAR ZA SVEĆENIKE: „MOLITVA I POSLUŽIVANJE RIJEČI“

Trinaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 30. lipnja do 5. srpnja 2008. Tema seminara je: „Nama je posvetiti se molitvi

i posluživanju Riječi“ (Dj 6,4). Predavač na seminaru je fra Zvezdan Linić, ofm. Prijaviti se možete faksom na broj 00 387 36 651 999.

9. MEĐUNARODNI SEMINAR ZA BRAČNE PAROVE

Deveti međunarodni seminar za bračne parove održat će se u Međugorju od 5. do 8. studenoga 2008. godine. Tema seminara je: „Problemi braka i obitelji i njihovo rješavanje“. Predavač na seminaru je prof.

dr. Vlado Jukić, psihijatar, ravnatelj Psihijatrijske bolnice Vrapče u Zagrebu, izvanredni profesor psihijatrije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Prijaviti se možete faksom na broj 00 387 36 651 999.

U PROMETNOJ NEZGODI STRADALI HODOČASNICI IZ NAŠICA

Uteškoj prometnoj nezgodi koja se dogodila u noći na 24. svibnja kod Doboja stradali su hodočasnici iz Našica na putu u Međugorje. Naime, prometnu je nezgodu skrivio vozač kamiona banjalučkih registracijskih oznaka koji je prešao na kolni trak autobusa te su u izravnom sudaru poginule putnice Ana Bandalo i Kata Magličić te vozač kamiona Vladimir Bošnjak. Teško je ozlijeđeno 16, a lakše 23 putnika. Sedmogodišnji David Krolo još uvijek je u dubokoj komi.

Pastoralno osoblje i župljani župe Međugorje, te hodočasnici koji su se tih dana nalazili u Međugorju, u svojim su molitvama preporučivali stradale i njihove obitelji. Izraze sućuti obiteljima poginulih izrazili su župnik fra Petar Vlašić i kapelan fra Svetozar Kraljević koji su posjetili stradale, s njima molili i uručili im krunice. Svi ozlijeđeni hodočasnici našim su fratrima izrazili želju što prije ponovno doći u svoje omiljeno svetište.

RODITELJIMA NA DAR

Priredbom održanom 24. svibnja 2008. pod naslovom „SVI RODITELJI SVIJEТА, ČUЈTE NAŠ GLAS!“ i ove su godine djeca iz vrtića „Sv. Mala Terezija“ zahvalila za svu ljubav i brigu koju im neumorno pružaju njihovi roditelji, a posebno majke. Istodobno, oprostili smo se s predškolskom generacijom djece koja će najesen krenuti u školu. Ponijeli su kućama svoje male, vrtičke diplome, možda prve u nizu započeto školovanja.

I baš na ovoj priredbi u kojoj smo mogli uživati u šarenilu osunčanih boja prirode Vrta sv. Franje i dječjih kostima, uroniti u svijet dječjih pjesmica i bajki, djeca su nam pokazala koliko toga mogu naučiti, zapamtiti, izvesti... Bilo je tu pravih malih glumaca i pjevačica, baletana i recitatora. Puno talenata koji će se razviti onoliko koliko se na njima i s njima radi, vježba, odriče...

Već ovo predškolsko vrijeme djece vrtičke dobi pokazuje kako su djeca stvarno ogledalo svojih roditelja. Koliko su roditelji brižni, pažljivi, dosljedni, uredni, toliko su i djeca normalna, otvorena, uredna, odgovorna. Koliko su roditelji više radili i ulagali u djecu, toliko su se djeca iskazala boljim rezultatima i angažiranošću.

Neka i ova priredba bude novi poticaj svim roditeljima da se s novim elanom posvete odgoju i obrazovanju svoje djece, da ulažu svoje vrijeme i trud ne u isprazne materijalne stvari kojih se djeca kad odrastu ne će sjećati, toliko kao kad su sa svojim roditeljima bili zajedno na izletu, predstavi, izložbi, koncertu, igri... Kad ponestane strpljenja ili volje naučimo se potražiti pomoć od naše nebeske Majke, koja nas i u Lurdu već 150 godina i u Međugorju 27 godina uči što je strpljivost, dosljednost i ljubav, koja od nijednoga svog djeteta ne odustaje.

Paula Tomić

STATISTIKE ZA SVIBANJ 2008.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 150 000
Broj svećenika koncelebrana: 3614 ili
116 dnevno

SVJEDOČANSTVA MLADIH IZ KOSTARIKE

Florida Center for Peace redovito organizira susrete međugorske duhovnosti u Južnoj i Srednjoj Americi. U srpnju 2007. organizirali su Prvi međunarodni kongres za mlade koji žele slijediti Mariju Kraljicu Mira. Poslali su nam dva svjedočanstva mladih koji su sudjelovali na tom susretu.

Prevela Filka Mihalj, priredila Lidija Paris

DOVOLJNO JE DA SE PREDAM ISUSU I SVE ĆE BITI DOBRO

Dugo sam vremena tražila neki seminar za mlade „da napunim baterije“, kako se to u nas kaže. Bila mi je potrebna meditacija i kontakt s Bogom kako bih saznala što Bog želi da učinim sa svojim životom. Susreti za mlade uglavnom su jako bučni i s previše ushićenja, a ja nisam tražila ushićenje. Tražila sam stvarnost. Željela sam učvrstiti vjeru, naučiti živjeti svoju vjeru u svakidašnjem životu.

Ne znajući što me očekuje, došao je toliko očekivani 25. srpnja, dan početka susreta mladih, dan kada Gospa daje svoju poruku u Međugorju. Svaki je dan bio drugačiji i jedinstven, predavanja i aktivnosti

bili su vođeni Božjom rukom. Konačno sam pronašla što sam tražila, Bog mi je to darovao, konačno sam znala što je u dubini moga srca.

Najljepša od svega bila su euharistijska klanjanja. Trajala su satima, a da nisam ni primjećivala kako vrijeme prolazi. Vrijeme bi se zaustavilo s Isusom, ja sam ga zamišljala kako sjedi ispred nas promatrajući nas i slušajući. Nema sumnje da je slušao i mene kad sam mu govorila u tišini srca ili naglas...

Ovo je bio prvi susret mladih koji su došli iz Meksika, Hondurasa, Nikaragve, Otoka Curacao i Kostarike, a tu su bili i Isus i Marija. Program su vodila četverica svećenika, a najvažnije je bilo to da smo se i mi mogli izraziti: postavljati pitanja, razjasniti svoje sumnje...

Uistinu se ne može moliti ako se ne ide na Misu, ako čovjek nije pobožan i sabran, i još manje ako ne prisustvuje euharistijskom klanjanju. Sve to se ne može lako postići, to je proces, i nikada ne možemo do kraja shvatiti neizmjernu vrijednost svete Mise i euharistijskog klanjanja, no možemo stalno učiti. To se postiže življenjem i traženjem blizine Isusove i Gospine.

Za mene, plod ovog susreta je sigurnost da me Bog sluša i ljubi takvu kakva jesam, da me vidi i da zna da želim učiniti što On kaže, da se ne trebam žuriti niti opterećivati. Njemu pripada vrijeme. Dovoljno je da se predam Njemu, i sve će biti dobro.

Uistinu se ne može moliti ako se ne ide na Misu, ako čovjek nije pobožan i sabran, i još manje ako ne prisustvuje euharistijskom klanjanju. Sve to se ne može lako postići, to je proces, i nikada ne možemo do kraja shvatiti neizmjernu vrijednost svete Mise i euharistijskog klanjanja, no možemo stalno učiti. To se postiže življenjem i traženjem blizine Isusove i Gospine.

Od jednog momka iz Nikaragve naučila sam rečenicu: „Isuse, vrata moga srca otvorena su za tebe“. To i ja kažem Isusu. Radosna sam što imam Isusa u srcu.

*Raquel Zamora Ulloa,
San José, Kostarika*

ZAHVALJUJEM MAJCI MARIJI ŠTO MI JE POKAZALA DA ME JE ISUS ODABRAO ZA SEBE

Moje ime je Diego Salguero, iz Kostarike sam i imam 20 godina. Za nas mlade jako je važna duhovna pomoć, kako bismo Gospinu i Isusovu poruku mogli nositi mladima koji su danas bombardirani od strane svijeta i njegovih užitaka.

U lipnju i u prosincu 2006. bio sam u Panami u zajednici Kćeri Marije Kraljice Mira. Kod njih sam prvi put čuo za Međugorje.

Kroz život u zajednici i razgovore o Među-
gorju čuo sam Gospin poziv, doživio njezi-
nu ljubav i osjetio neki nemir pitajući se
što je moje zvanje. To mi se dugo vremena
motalo po glavi i sve me više zbunjivalo.
Budući da u Kostariki ne postoji redovnič-
ka zajednica s međugorskom duhovnošću,
u veljači 2007. opet sam otišao u Panamu
na predkorizmenu duhovnu obnovu kod
sestara. Kad sam se vratio kući počeo sam
širiti Gospine poruke na poslu i u susjed-
stvu, ali još uvijek me je bilo strah reći DA
pozivu koji sam osjećao.

U srpnju 2007. sudjelovao sam na Pr-
vom međunarodnom kongresu za mlade
na Floridi. Zahvaljujem Majci Mariji što mi
je tada pokazala da me je Isus odabrao za
sebe... upravo tamo Gospodin je potvr-
dio poziv. Tamo sam otkrio Mariju u svakoj
Misi, u svakoj krunici i predavanju, i to mi
je jako pomoglo. Zahvaljujem svima koji
su mi pomogli da progledam i konačno ka-
žem DA Isusu. Sada molim i postim kako bi
Gospodin i Marija moj poziv vodili do pot-
pune zrelosti.

Zahvaljujem organizatorima susreta i
molim za njih i za sve međugorske centre
mira diljem svijeta. Neka vas Bog blagoslo-
vi sada i uvijek!

*Diego Salguero Leandro,
Cartago, Kostarika*

ZANIMLJIVO

GOSPA OD ANĐELA, CARTAGO, KOSTARIKA

(Na našu e-mail adresu dobili smo pismo
Ignacia Alfara iz Kostarike. Donosimo ga
u cijelosti)

Draga braćo i sestre,

čuo sam da je drugi dan u mjesecu za
Gospu Među-gorsku poseban. U mojoj ze-
mlji taj dan ima posebno značenje.

Pobožna predaja kaže da je sve za-
počelo 2. kolovoza 1635. Djevojčica Ju-
ana Pereira živjela je u mjestu Cartago,
gdje je živjelo miješano stanovništvo,
Španjolci i Indijanci. Toga je jutro poš-
la po drva za vatru u šumu blizu svoje
kuće, uz rijeku. Tamo je na velikoj stije-
ni iznad jednog prirodnog izvora naš-
la kameni kip Djevice Marije s dje-
tetom u naručju. Djevojčica je pomislila
da je to neka lutka, pa se s njom igrala.
Kip je ponijela kući i stavila ga u svo-
ju sobu. Kasnije toga dana vratila se na
isto mjesto i ponovno našla isti kip. Po-
nijela ga je kući i htjela ga staviti uz
prvoga, no prvoga više nije bilo. Kada
se po treći put vratila na isto mjesto

pokraj rijeke, opet je našla Gospin kip.
Trkom se vratila kući i opet je ustano-
vila da ni drugi kip nije više bio u nje-
zinoj sobi.

Djevojčica je sve ispričala ocu Alonso
de Sandovalu, španjolskom svećeniku u
mjestu Cartago. On je sljedećeg dana po-
šao s njom, a kip koji su toga dana naš-
li ponio je u crkvu u španjolskom dijelu
grada. Zaključao ga je u škrinju da bi se
njime kasnije podrobnije pozabavio. Slje-
dećeg su se dana opet vratili na rijeku i
tamo ponovno našli Gospin kip. Kada se
otac Sandoval vratio kući i pogledao u za-
ključanu škrinju, našao ju je praznu.

Svećenik je to shvatio da treba sagra-
diti novu crkvu na mjestu na koje se kip
uporno vraćao. Danas tamo stoji bazilika
Gospe od Anđela u kojoj se čuva i poznati
kip. Već više od 370 godina većina Kosta-
rikanaca vjeruje da njihovu zemlju štiti
Gospa od Anđela.

Njezina implicitna poruka bila je slje-
deća: dokinuti prepreke koje postoje
među njezinom djecom. Svake godine 2.
kolovoza preko milijun Kostarikanaca sa
svih strana hodočasti u baziliku u Carta-
go.

Ignacio Alfaro

NE BOJ SE, EZEKIJA!

fra Iko Skoko

Ezekija ("Jahve je moja snaga") bijaše sin kralja Ahaza i Abije, Zaharijine kćeri. Kraljevaio je nakon svog oca u Judeji, južnom židovskom kraljevstvu. Vladao je dvadeset i devet godina, tj. od 716. do 687. prije Krista, u vrijeme proroka Hošee, Miheja i Izaije. Bio je pravovjeran, bogobožan i pobožan čovjek.

Radio je na duhovnoj obnovi svog naroda istrajavajući idolatriju, a surađujući s prorocima obnovio je jahvizam.

Asirski kralj Sanherib bio je moćniji od Ezekije. Kad je Ezekija shvatio da će izgubiti zemlju, poručio je da ipak želi platiti danak. Asirski kralj je poslao svog peharnika s pratnjom da prestraši ostatak izraelskog naroda i odvrti ga od Ezekije, govoreći kako ih Jahve ne će moći spasiti pred naletom njegove vojske. Ezekija je svoje najbliže suradnike poslao proroku Izaiji da zatraže savjet. Kad su proroku iznijeli čime Asirci prijete njegovu narodu, Izaija poručio kralju: "Kažite svome gospodaru: 'Ovako veli Jahve: Ne boj se riječi koje si čuo kada su na me hulile sluge kralja asirskoga. Udahnut ću u njega duh i kad čuje jednu vijest, vratit će se u svoju zemlju. I učinit ću da u svojoj zemlji pogine od mača'" (2 Kr 19, 6-7).

Kad se peharnik vratio s izaslanstvom, kralj Sanherib ponovno ih šalje Ezekiji. Napisao mu je pismo s porukom da se ne uzda u Boga, nego da se preda u njegove ruke. Ezekija se iskreno pomolio Bogu i svoje pouzdanje stavio u njega. Izaija hrabri svoga kralja, govoreći da će se njegova molitva uslišati. Iznenada se u asirskom taboru pojavila neka epidemija od koje su pomrli mnogi vojnici, što je Sanheriba prisililo da se vrati u svoj grad Ninivu. Tu su ga pogubili njegovi sinovi.

Ezekija se razbolio, ali je po Božjoj milosti ozdravio i nastavio kraljevati još petnaest godina.

Ezekija i danas može biti primjer kako se treba truditi u obnovi svoga naroda. Skoro svaki narod teži i nada se ekonomskoj obnovi. Svjedoci smo kako nadolazi velika svjetska ekonomska kriza pa i u bogatim zemljama. Zbog težnje za što većom materijalom moći i posjedovanjem, čovječanstvu je zaprijetila glad. Obnova se ne može ostvariti sve dok se narodi ne odreknú suvremenih idola i istinski ne porade na duhovnoj obnovi.

Bez istinske duhovne obnove nemoguće je odreći se sebičnosti. Egoizmi bogatih naroda cijelo čovječanstvo vode u propast. Oholosti i egoizma mogu se osloboditi samo duhom zdravi pojedinci i narodi.

LJUDI DOLAZE TAMO GDJE SU PRIHVAĆENI

Biblija 365 puta poručuje i u različitim prilikama kaže: "Ne bojte se!". Kao Bog i čovjek, Isus duboko proniče u stvarnost našeg postojanja. On zna koliko smo ranjivi, nemirni, prestrašeni, očajni. Isusove riječi nisu jeftina i lažna utjeha, nego rađanje nade u prostoru našeg beznađa. Strah se danas na velika vrata uvlači u svijet, u obitelj, u pojedinca. Svatko se nečega straši. Strah nas je za djecu, strah nas je roditelja; strah nas je učitelja, škole, zakona, braka, rađanja, smrti; strah nas je da ćemo izgubiti posao, da sutra ne ćemo moći platiti račune ... Strah nas je i Boga, premda nam je Isus rekao kako nije došao osuditi nego spasiti svijet. Strah nije bolešno stanje, nego je čovjekov neprijatelj. Gospu je bilo strah - u trenutcima pohoda Anđela Gabrijela, u trenutcima bijega u Egipt, u trenutcima kad je tragala za izgubljenim sinom, u časovima Isusove muke ...

Što se može učiniti protiv straha? Prvo, najvažnije je duboko vjerovati da mi se ništa ne može dogoditi ukoliko sve svoje polažem u Božje ruke i s psalmistom živim poruku: «Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ja ne bojim, jer Ti si sa mnom!». Marija se, primjerice, straha dok kraja oslobodila prihvaćajući Božju volju. Isto tako, važno je da čovjek bude svjestan svoga straha i da ga prizna. Imati strah nije znak poraza i pada. Strah se ne smije negirati i potiskivati. Kardinal Döpfner u tom smislu piše: «Tek kad u sebi priznamo tamu, bit će nam darovan korak u svjetlo.»

Kad je dijete u strahu, ono trči u zagrljaj majci. Traži zaštitu i sigurnost. Uz zemaljsku, nije neobično da trčimo u zagrljaj i Nebeskoj Majci. Majka Marija pruža sigurnost i zaštitu svoj dječici svijeta. Sto-

ga nas ne treba iznenađivati činjenica što su Gospina svetišta puna. Ljudi dolaze tamo gdje osjećaju prihvaćenost i ljubav. Čovjek straha i beznađa traži Boga, a takvima su vrata k Bogu otvorena. Stoga, zemaljski mir može dati samo Bog. Psalam 62. pjeva: «Samo je u Bogu mir, dušo moja». Gospa, Kraljica Mira, o miru govori često. Ona znade kako nam mir ne može dati svijet koji baštinimo. Ona, zapravo, upozorava na Isusove riječi: «Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. ... Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce» (Iv 14,27).

Strah ne će nestati sam od sebe. Strah treba pobijediti pouzdanjem u Boga, Oca koji sve nemire i tjeskobe svoje djece može pretvoriti u radosnu igru i vječnu sigurnost.

fra Mario Knezović

PAPINA MOLITVA NAŠOJ DRAGOJ GOSPI OD SEŠUANA

U svome prošlogodišnjem pismu upućenu biskupima, svećenicima te osobama posvećenoga života i svim vjernicima Katoličke Crkve u Kini (27. svibnja 2007.), Sveti Otac je, među ostalim, napisao: "Dragi pastiri i svi vjernici, 24. svibnja jest liturgijski spomendan Blažene Djevice Marije - Pomoćnice kršćana - koja se štuje tako snažno u Sešuanu u Šangaju. Taj bi nadnevak mogao ubuduće pružiti prigodu svim katolicima na cijelom svijetu da se sjedine u molitvi s Crkvom u Kini. Htio bih da ovaj nadnevak bude ujedno i dan molitve za Crkvu u Kini. Ohrabrujem vas da ga slavite s ciljem obnove svoga zajedništva u vjeri u Gospodina Isusa Krista te u vjernosti Papi. Pritom ćete moliti da jedinstvo među vama bude stalno sve snažnije, veće i vidljivije... Istoga će dana katolici na cijelom svijetu - napose oni kineskoga podrijetla - izražavati svoju bratsku solidarnost i brigu za vas moleći Gospodara povijesti za dar ustrajnosti svjedočenja, znajući da će biti nagrađene sve vaše prošle i sadašnje patnje za sveto Ime Isusovo te za neustrašivu vjernost Njegovu namjesniku na zemlji, makar se zasada činilo kako sve žalosno propada."

Papa je za taj spomendan sastavio sljedeću molitvu našoj Gospi od Sešuana u Šangaju koja se može moliti u cijeloj Crkvi.

Presveta Djevice Marijo, Majko utjelovljene Riječi i naša Majko, tebe časte u svetištu u Sešuanu kao 'Pomoćnicu kršćana', u Tebe upire pogled s pobožnošću i ljubavlju cijela Crkva u Kini, k Tebi danas dolazimo, kako bismo isprosili Tvoju zaštitu. Svrni svoje oči na Narod Božji i vodi ga majčinskom skrbi na putovima istine i ljubavi kako bi u svim prilikama i okolnostima bio kvasac za skladni suživot svih građana.

Ti si u Nazaretu tako spremno kazala svoje da, kako bi u Tvome djevičanskom krilu vječni Božji Sin uzeo tijelo i tako započeo djelo otkupljenja u povijesti. Ti si, spremna da i Tvoju dušu probode mač boli, s velikim predanjem surađivala i sama u tome djelu otkupljenja sve do onoga zadnjega trenutka pod križem, kad si na Golgoti ostala uspravna pokraj svoga Sina koji je umirao kako bi čovječanstvo živjelo.

Otada si Ti na novi način postala Majkom svih onih koji u vjeri prihvaćaju Tvoga Sina te koji su spremni slijediti ga i uzeti na ramena Njegov križ. Majko Nade, koja si u tami Velike subote s nepokolebljivim povjerenjem kročila ususret uskrsnome jutru, podari svojoj djeci sposobnost da u svakoj prilici, ma kako mračna izgledala, prepoznaju znakove ljubljene Božje nazočnosti.

Naša draga Gospe od Sešuana, potpomaži zalaganje svih onih koji u Kini i dalje vjeruju, nadaju se i ljube u svakodnevnim mukama, da se ne straše govoriti svijetu o Isusu te Isusu o svijetu. Na kipu koji se izvija iznad svetišta držiš svoga Sina visoko uzdignuta i pokazuješ ga svijetu s raširenim rukama u kretnji ljubavi. Pomaži katolicima da budu trajno vjerodostojni svjedoci te ljubavi ostajući sjedinjeni s Petrom, Stijenom na kojoj je Crkva sagrađena. Majko Kine i Azije, moli za nas sada i uvijek. Amen!

>> nastavak sa str. 11

manipulirati, a oni teško da i riječ izgovore. Tad je došla **Marija**. Ona je, sa svojim osmi-jehom, djelovala jako otvoreno, a ujedno i krhko. Jednostavno je iznijela svoje isku-stvo. Napokon dolazi **Jakov**, najmanji i naj-mlađi među njima. Premda najmlađi, bio je otvoren i simpatičan. I on počinje opisivati svoje iskustvo. Tako su počeli moji susreti s tom djecom i trajali su svaki dan, kako bih mogao saznati što više. Premda nije bilo lako, bilo ih je zanimljivo slušati: Svi vide isto, a doživljavaju različito.

Kad sam spoznao da su djeca zaista vidi-oci, da se zaista Gospa ukazuje, išao sam s nakanom da ostane kronika zapisana njih-ovim glasom, njihovim riječima. Nažalost, ka-zete je od fra Zrinka preuzeo biskup i danas sam tužan što nema takve kronike. Nestalo je i bilježnice koja je petnaest dana stajala na Podbrdu i u kojoj su vjernici ispisivali svo-je doživljaje, što je uistinu velika šteta.

Dvojbe

Fra Zrinko i ja smo u početku trpjeli mi-sleći da sve radi UDBA i zato smo svakod-nevno "privodili" vidiocce na razgovore; htjeli smo vidjeti tko to njima manipulira, otkuda to iskustvo. Nije bilo lako ustano-viti istinu. U nedjelju i ponedjeljak, na Pe-trovdan, pozvali smo ljude na ozbiljnost, da ne podlegnu znatiželji, jer mi imamo sigurne znakove, imamo poklad vjere, bogatstvo naše objave, a Crkva to čuva, s apostolima je završila Objava; mi imamo sigurnost naše Crkve u onom što je primila od Gospodina. Htio sam reći da nam nije nužno to što se događa, pa sam molio vjernike da poslušaju, da dolaze na molitvu, a ne na brdo. Tako smo nas dvojica počeli pozivati vjernike na molitvu u crkvu, a kasnije i na sv. Misu.

Iskreno, u početku sam sve primao s velikom rezervom jer sam bio uvjerenja da neprijatelj želi kompromitirati, ismijati i obezvrijediti naš rad. Kad sam u svom srcu bio uvjeren da nije riječ o drogi, ispiti-vao sam dalje. Čak su neki svećenici govo-rili da su možda djeca opsjednuta, što sam odmah otklonio jer kod djece sam vidio sil-nu ljubav prema Gospi, o njoj su govorili sa slatkoćom, ljubavlju i oduševljenjem. Ni za trenutak nisu dovodili u pitanje njezino ča-šćenje, njezino majčinstvo, njezinu veličinu i ulogu u Crkvi. Naprotiv!

Moja sestra ne laže

U župu Međugorje došao sam osam mje-seci prije početka ukazanja tako da i nisam najbolje upoznao svoje župljane. Počeo

Fra Zrinko i ja smo u početku trpjeli misleći da sve radi UDBA i zato smo svakodnevno "privodili" vidiocce na razgovore; htjeli smo vidjeti tko to njima manipulira, otkuda to iskustvo.

sam raditi s mladima, što sam činio u svim župama gdje sam službovao, uz vjeronauk osnovao sam i molitvenu zajednicu, a mla-di su se na molitvu sastajali svake nedje-lje i blagdana. U svibnju sam jednu skupinu poslao u Split na seminar, što me je jačalo i hrabrilo. Odmah sam pokušao i s Trećim franjevačkim redom, no nije bilo velikog odziva. Sjećam se jedne gospođe koja mi je nakon sastanka trećara odvažno rekla: "Ti moli, mi nemamo kad moliti, mi moramo raditi." Kasnije će ta gospođa svaki dan biti u crkvi, i pored posla na njivi i u vinogra-du naći će vremena za molitvu. To su ve-like milosti. Ukratko, slabo sam poznavao župljane. Išli su gotovo svi redovito u crkvu i živjeli uhodanim kršćanskim životom. Vi-dioce sam također poznavao samo površ-no. Sjećam se, jedne nedjelje na sastanku molitvene skupine, upitao sam te mlade ljude što oni misle o svemu, nije li možda riječ o podvali. Jedna djevojka, koja je su-rađivala u pripremi božićnog programa ka-zala je: "Evo, ovdje je Vickina sestra Ana." Izenadio sam se da Vicka ima sestru, još nisam uspio dobro upoznati obitelji u župi. Kad sam Anu upitao što ona misli, zaplaka-la je i kazala: "Moja sestra ne laže." To mi je bilo tako snažno jer sam poznavao Aninu pobožnost i ljubav prema Isusu i tog sam trenutka povjerovao njezinu iskazu.

Spreman sam svoj život dati za Gospu

Kako je reagirala župna zajednica? Vidio sam znatiželjne ljude koji su imali vreme-na ostaviti radove u polju i naći se na brdu. Kraj lipnja je vrijeme kad su poljodjelci u ovim krajevima zauzeti mnoštvom poslova, ali su uspijevali sve uraditi i moliti. Kad su kasnije, nakon nekoliko tjedana, počeli do-laziti i drugi, i to tisuće, župljani su ih pu-štali parkirati automobile na strništa i njive. Znamo da je tada bila oskudica vode, ali nitko iz Međugorja nije otišao žedan i nitko se nije razočarao ili otišao napetih živaca.

Komunisti su se očitovali već prvoga tjedna, a ja sam se uvjerio da nije riječ o nji-hovoj podvali u trenutku kad su počeli is-pitivati vidiocce i seljane, a onda i mene. Na ispitivanje su pozivali i noću i danju. Na Pe-trovdan su djecu odveli u mostarsku bol-nicu, što je fra Zrinku i meni bilo drago jer smo pomišljali i na to nisu li djeca možda

bolesna. Kad je liječnica u Mostaru djeci ka-zala da lažu i da hoće srušiti režim, Jakov je stiskao šaku i udario o stol s riječima: "Mi ne lažemo, ja sam spreman svoj život dati za Gospu." Kod tog ispitivanja bio je nazočan i dr. Ante Bošnjak, ravnatelj Doma zdravlja u Čitluklu, a ponašanje djece bilo mu je snažno svjedočanstvo da vidioci govore istinu. Kroz Jakovljevo svjedočanstvo on je primio milost i dar vjere. Djeca su bila uporna, i mi smo po njima dobivali tu milost.

Svaki dan je bilo snažnije i svetije

Već na početku ukazanja počeli su se do-gađati znakovi, ozdravljenja... Gospa tada u jednoj poruci traži da se blagoslovi nar-od i mi smo odmah počeli blagoslivljati. To se događalo svakog dana, a ljudi su počeli primati milosti i ozdravljenja. Kad se sjeti-mo Danijela Šetke, Joze Vasilja i drugih lju-di koji će primiti milost - to su bili znaci. S druge strane, obraćenja ljudi. Svaki dan bilo je snažnije i svetije. Ljudi su govorili iz svoga iskustva, vidjeli su kako djeca gotovo u jednom trenutku pretrče put do mjesta ukazanja. Tada je meni smetalo, što su lju-di doživljavali čudesnim to njihovo trčanje bosih nogu kroz draču, kupinu i granje ...

Premda su mediji pisali o senzacijama i fanatizmu, ljudi im nisu vjerovali - vjerovali su djeci. Bilo je to kao s Lazarom, Židovi su pred blagdan otišli vidjeti pa onda traži-ti Isusa, tako je bilo i u Međugorju. Postojali su znakovi, a ljudi su ih sami vidjeli. Sjećam se svećenika koji su vidjeli te znakove i dola-zili su mi govoriti o njima, a ja im kažem da puste znakove, jer riječ je o velikom znaku: ako se Gospa ukazuje, to nije tek tako. Zna-kovi i milost nisu se mogli nijekati i samo je trebala potvrda, znak, a znak je došao s na-stupom biskupa. Biskup je na krizmi, na sv. Jakova, rekao ono što se ne da poreći. Nje-gova tri nastupa u Međugorju i njegovo pri-hvaćanje ukazanja bili su posve dovoljni da ustrajemo u molitvi i isključimo fanatizam. K tomu, stalno su dolazili novi ljudi, novi svjedoci koji su doživjeli milost ozdravlje-nja, obraćenja i koji su mogli istupiti i u svo-jim propovijedima posvjedočiti: "Ne bojte se, ovdje je Gospa." Tako su župljani počeli slijediti Gospine poruke - izmirite se, molite, postite. Ljudi su dolazili i željeli čuti što Gos-pa od njih traži. (Nastavlja se)

(Priredio Krešo Šego)

KAKO, KAMO I KOMU NAS MARIJA VODI?

Lidija Paris

Vidioci su rekli da su u prvo vrijeme bili kao zaljubljeni u Mariju. Ona je prihvatila njihovo oduševljenje, ali ih je uporno upućivala na Isusa... No, kada dođemo do Isusa, što onda? Jesmo li stigli na kraj puta?

U svojim porukama Gospa nikada nikoga nije zvala na neku „pobožnost“, još manje „marijansku“ pobožnost, ali je vrlo često govorila da nas želi voditi.

Kako, kamo i komu nas Marija vodi?

Kako? U ljubavi i s ljubavlju, u molitvi, s radošću. Želi nam pokazati radost u koju Bog svakog želi dovesti. Vodi nas kao nesigurnu djecu u prvim koracima putem koji je s nama započela, putem ljubavi, savršenosti, svetosti, spasenja (1. ožujka 1984.; 26. prosinca 1985.; 27. studenog 1986.; 17. travnja 1986.; 3. srpnja 1986.; 11. prosinca 1986.; 25. prosinca 1989.; 28. kolovoza 1986.; 9. listopada 1986.; 25. ožujka 2006.; 25. lipnja 1987.; 25. kolovoza 1997.; 25. lipnja 1999.; 25. listopada 1994.; 25. srpnja 1999.).

Kamo? U dubine duhovnog života, u radost života, u nebo i na nebo, novom životu obraćenja i odricanja, prema novom vremenu koje nam Bog daje kao milost da ga još više upoznamo, prema molitvi srca, da postanemo svjesni svoga kršćanskog poziva, prema vječnom životu (25. srpnja 1988.; 25. svibnja 1989.; 25. kolovoza 1990.; 25. svibnja 1991.; 25. studenog 1992.; 25. siječnja 1993.; 25. srpnja 1997.; 25. studenog 1997.; 25. listopada 2006.).

Komu? Bogu, svom Sinu Isusu, srcu Isusu (25. svibnja 1988.; 25. listopada 1996.; 25. lipnja 2001.; 25. rujna 2003.).

Pobožnost ili odnos?

Jednom prigodom, dok su učenici ribarili, Isus im je prišao hodeći po moru. Oni, prestrašeni, rekoše: „Utvara!“, ali im Isus odmah progovori: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ Petar prihvati i reče: „Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“ A on mu reče: „Dođi!“ I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali kad spazi vjetar poplaši se, počne tonuti te krikne: „Gospodine, spasi me!“ Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ (Matej 14,25-31).

Čim su se prestrašili, Isus je ODMAH progovorio. Čim je Petar kriknuo „spasi me“, Isus je ODMAH pružio ruku... Petar se nije „molio Isusu“. Petar se obratio Isusu, bio je s Isusom u živom i stvarnom odnosu. Petar mu je vjerovao. Isus ga nije iznevjerio.

Po Mariji k Isusu, po Isusu k Ocu

Vidioci su rekli da su u prvo vrijeme bili kao zaljubljeni u Mariju. Ona je prihvatila njihovo oduševljenje, ali ih je uporno upućivala na Isusa... No, kada dođemo do Isusa, što onda? Jesmo li stigli na kraj puta? Sveto pismo nam kazuje da tada treba dalje kročiti, jer nas Isus vodi dalje... Kamo? K nebeskom Ocu.

U Markovu evanđelju Isus spominje nebeskog Oca 5 puta, kod Luke 18 puta, kod Mateja više od 50 puta, a u Ivanovu evanđelju čak više od 150 puta. Kad Isus propovijeda i govori o nebeskom Ocu, obraća se narodu kojem je Božje očinstvo već bilo objavljeno. Bog je po prvi put uspoređen s Ocem u knjizi Ponovljenog zakona: „Poznaj svome srcu da te Jahve, Bog tvoj, odgaja i popravlja, kao što čovjek odgaja sina svoga“ (Ponovljeni zakon 8,5). U istoj knjizi nešto kasnije: „Nije li on Otac tvoj, Stvo-

ritelj, koji te sazdao, po kom postojiš?“ (Ponovljeni zakon 32,6). Prorok Izaija Boga naziva Ocem: „Jahve, ti si naš Otac“ (Izaija 63,16). „Naš si otac, o Jahve: mi smo glina, a ti si naš lončar - svi smo mi djelo ruku tvojih“ (64,7). Kod Jeremije Bog sam izjavljuje: „Ja sam otac Izraelu, Efrajim je moj prvenac“ (Jeremija 31,9).

U Isusu po prvi put susrećemo nekoga tko tvrdi da Oca poznaje (8,54) i da ga je Otac poslao: „Djela koja činim svjedoče da me poslao Otac“ (Ivan 5,36). Isus je prvi koji o Bogu govori s prisnošću Sina: „Otac ljubi Sina i sve je predao u ruku njegovu“ (Ivan 3,35). „Otac ljubi Sina i pokazuje mu sve što sam čini“ (Ivan 5,20). Isus je jedini koji tvrdi je Otac u njemu i on u Ocu (10,38), da su on i Otac jedno (10,30).

Poslani u svijet

Taj sinovski odnos s Ocem Isus želi proširiti na sve svoje učenike: „Tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj“ (14,21). „Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti“ (14,23). Isus želi da se poslanje koje je primio od Oca nastavi po njegovim učenicima: „Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas“ (20,21-22).

„...Draga djeco, odlučite se i vjerujte da vam se Bog u svojoj punini nudi. Vi ste pozvani i vi trebate odgovoriti za zov Oca koji vas preko mene zove. Molite, jer u molitvi će svaki od vas moći postići potpunu ljubav...“ (25. listopada 1987.) „Bog me je poslao među vas da vam pomognem... ostajem s vama do Božje volje.“ (25. siječnja 1991.)

Snimila Lidija Paris

SVETA MALA TEREZIJA IZ LISIEUXA (2.)

fra Karlo Lovrić

Vrhunac Terezijine ljubavi prema Bogu bila je posveta milosrdnoj Božjoj ljubavi na svetkovinu Presvetoga Trojstva 1895. Ta posveta imala je vidljivi izraz u dubokoj ljubavi prema bližnjemu, kako to potvrđuju mnogi primjeri iz njezina samostanskog života. Bez osobitih pokorničkih vježbi i velikih čina, kroz ljubav i duhovno djetinjstvo pred Bogom, u kratkom vremenu sazrela je do najveće svete novijeg vremena.

Borba za ulazak u Karmel

Tako osnažene duše Terezija je počela borbu za ulazak u Karmel u Lisieuxu e da bi još više mogla slijediti svoj unutarnji poziv i svoj život još više posvetiti molitvi i spasenju ljudi. U svojoj četrnaestoj godini morala je nadvladati mnoga razočaranja i mnoga protivljenja crkvenih dostojanstvenika. Kad je u molitvi i u suzama uvjerala oca i ujaka o svom pozivu, poglavar samostana i majka poglavarica pokazale su se nepremostivim preprekama. Obratila se i biskupu iz Bayeuxa, a kad joj ni on nije dao dopuštenje, odlučila je s ocem i sa sestrom Celinom s jednom skupinom iz Normandije hodočastiti u Rim te svoju molbu iznijeti papi Leonu XIII. Premda je generalni vikar iz Bayeuxa hodočasničke zamolio da s papom, zbog njegove staračke iscrpljenosti, ne razgovaraju, Terezija mu je ipak iznijela svoju molbu: «Sveti Oče, ja bih vas zamolila za veliku milost. Dopusnite mi, u čast Vašeg jubileja, u petnaestoj godini ući u Karmel.»

Papa je odgovorio: «Činite što poglavarici odrede!». Terezija nije popustila, stavila je ruke na Papina koljena pokušavajući ga nagovoriti: «Sveti Oče, ako vi kažete DA, svi će se složiti». Do izlaza su je, svu uplakanu, odvela dva vojnika Švicarske garde (*Povijest jedne duše*).

Premda razočarana, nije se prestala nadati i vjerovati da je Bog moćniji od ljudi. I doista, uskoro je - točno na svoj 15. rođendan, 2. siječnja 1888. - od biskupa dobila dopuštenje za ulazak u Karmel. Budući da je korizmeno vrijeme u Karmelu življeno vrlo strogo, majka poglavarica odredila je da Terezija u Karmel uđe poslije proslave Uskrsa, 9. travnja.

Prije nje u Karmel su ušle njezine starije sestre Paulina i Marija, a nakon očeve smrti u isti samostan će ući i Terezijina sestra Ce-

nji život. Ali, po vlastitim riječima, iza samostanskih zidina, u jednostavnoj i siromašnoj sobici našla je unutarnji mir koji je više nikada nije napustio. Radost ulaska pratile su, dakako, male i velike žrtve samostanskog života, ali je te žrtve nisu smele u njezinu pozivu. Nije gajila iluzije o samostanskom životu, nego je svakidašnje križeve uzimala s ljubavlju, da grješne ljude pred Bogom sačuva od vječne propasti i dovede ih do milosrdne Božje ljubavi. «Sve sam kušnje prihvaćala s ljubavlju; Isus mi je pokazao da će mi na križnom putu darovati mnoge duše.»

lina. Deset godina starija sestra Leonija nalazila se u samostanu u Caenu.

Prelazak preko praga samostana za Tereziju je u isto vrijeme bio i mali i veliki korak. Ovaj svijet zamijenila je životom iza samostanskih zidina Karmela. Zamijenila je dobrostojeću građansku kuću siromašnom samostanskom sobicom u kojoj je bilo jedva ono najnužnije za svakidaš-

Posveta Božjoj ljubavi

Ljubav prema Isusu Tereziji je davala snagu prihvaćati sve poteškoće, kao što su suša u molitvi, podbadaње sestara zbog njezine mladosti, bolest i kušnje u vjeri te ih pretvarati u blagoslov. U veljači 1893., iako je i sama bila mlada, promaknuta je u odgojiteljicu novakinja. U svojstvu zamjenice učiteljice novakinja duhovnost

maloga puta pokušala je prenijeti na svoje gojenice. Vrhunac njezine ljubavi prema Bogu bila je posveta milosrdnoj Božjoj ljubavi na svetkovinu Presvetoga Trojstva 1895. Ta posveta imala je vidljivi izraz u dubokoj ljubavi prema bližnjemu, kako to potvrđuju mnogi primjeri iz njezina samostanskog života. Bez osobitih pokorničkih vježbi i velikih čina, kroz ljubav i duhovno djetinjstvo pred Bogom, u kratkom vremenu sazrela je do najveće svete novije vremena.

Iz dubine svoga srca častila je Blaženu Djevicu Mariju. To nije činila samo zbog svoga ozdravljenja koje je posredovala Blažena Djevica, već zato što je znala da se Isusovo otkupiteljsko djelo ne može ni zamisliti bez Marije. Ovu sveticu nazivaju najvećom Marijinom štovateljicom našega vremena. Terezija svojim životom i svojim riječima pomaže Mariju još bolje razumjeti i još više ljubiti. Na 30. svibnja 1889. piše svojoj bolesnoj rodici Marie Guerin: «Nadam se da će Blažena Djevica Marija moju rodicu ozdraviti na posljednji dan njoj posvećenog mjeseca. Ali za to se treba moliti. Ja imam tako veliko povjerenje u nju. Ne boj se da bi je mogla previše ljubiti. Nikad je ne ćeš dovoljno ljubiti; i Isus se raduje ljubavi prema Mariji, jer je ona njegova majka». Terezija piše dalje: «Čim sam u kakvoj brizi i neprilici, odmah se obraćam Mariji; i uvijek, kao najnježnija od svih majki, ozbiljno uzima moju stvar. Kako se često dogodilo kad sam govorila novakinjama da sam nju zazivala i njezino sam dobročinstvo brzo osjetila» (*Povijest jedne duše*, s. 255).

Terezija je pokazivala ljubav i prema stvorenjima. Kod njezina proglašenja blaženom s. Agneza ispričala je sljedeći doživljaj: Kad je Terezija već teško bolesna ležala u postelji, krevet su joj okrenuli tako da može gledati kroz prozor. Vidjeli su kako ptice u njihovu vrtu ključaju jagode pa je sestra koja ju je njegovala predložila da se preko njih razapne mreža. Terezija je kazala: «Pustite ptice, poslije moje smrti dobit ćete mnogo jagoda i drugoga voća!» Ubrzo poslije njezine smrti netko je donio veliku košaru jagoda i drugoga svježeg voća, što se događa svake godine u jesen.

Kardinal Suhard Tereziju je nazvao sv. Franjom Asiškim 20. stoljeća - slični su u ljubavi prema prirodi, siromaštvu, Crkvi, svakidašnjim malenkostima i, nadasve, u ljubavi prema Bogu i Blaženoj Djevici Mariji.

Iz dubine svoga srca častila je Blaženu Djevicu Mariju. To nije činila samo zbog svoga ozdravljenja koje je posredovala Blažena Djevica, već zato što je znala da se Isusovo otkupiteljsko djelo ne može ni zamisliti bez Marije. Ovu sveticu nazivaju najvećom Marijinom štovateljicom našega vremena.

Učinit ću da padne kiša ruža

Sveta Terezija od Djeteta Isusa umrla je 30. rujna 1897. od tuberkuloze, u dvadeset petoj godini života. Posljednje riječi koje je prošaputala na samrti sažimaju sadržaj sveukupna njezina života: «Moj Bože, ja te ljubim.»

Čim se pronijela vijest da je umrla sestra koja je živjela na glasu svetosti, kolone vjernika slijevale su se na njezin grob s prošnjom da ih zagovara kod Boga. Prije odlaska k Ocu rekla je: «Na nebu ne ću mirovati, nego ću činiti dobro na zemlji». Mnogi su, po njezinu zagovoru, ozdravljali od raka i tuberkuloze u posljednjem stadiju; mnogi su osjetili iznenadnu pomoć u nevolji, zaštita u ratnoj opasnosti... Obraćanje nevjernika svjedoči njezinu blizinu i ljubav spram čovjeka i poslije groba.

Evo svjedočanstva oca izliječenog djeteta: «Priznajem da je moju kći Reine, staru četiri i pol godine, poslije 11. siječnja 1906. snašla po riječima liječnika neizlječiva bolest očiju. Nakon šest mjeseci liječenja i beskorisne njege, moja žena je naše slijepo dijete odnijela na grob sestre Terezije od Djeteta Isusa i mi smo započeli devetnicu ovoj maloj svetici. Drugoga dana devetnice, 26. svibnja 1908., na vigiliju Uzašašća, dok je moja žena bila na svetoj Misi u 6 sati, poslije jedne snažne krize mojoj maloj Reini iznenada se vratio vid. Najprije je to primijetila moja žena, a potom i ja.

U toj vjeri s mnogo zahvalnosti za učinjeno čudo u našu korist potpisujemo se kao svjedoci» (A. Fauquet - 12. prosinca 1908.).

Prije negoli će umrijeti, Terezija je također kazala: «Sav svijet će me ljubiti.» «Ja svoje nebo hoću provesti čineći dobro na zemlji... učinit ću da padne kiša ruža.» «Ja osjećam da će početi moja misija, moja misija da i drugi dobroga Boga ljube kako ga ja ljubim.»

Uskoro nakon njezine smrti mnoštvo se hodočasnika počelo slijevati u Lisieux, što traje do danas. Ljudi se mole pred moćnikom u kojem se čuvaju relikvije sv. Terezije, a ona je u moćniku vidljiva u onoj veličini kakva je bila prije svoje smrti.

Vrlo je važno poći u Buissonnets i vidjeti gdje se rodila i živjela sv. Terezija, gdje je vidjela Gospu i gdje je ozdravila. Hodočasnik također treba poći i na groblje vidjeti grob u koji su pokopani roditelji sv. Terezije. Zanimljiva je i katedrala iz 12./13. st. U njoj mnoge stvari podsjećaju na sveticu, a tu je i jedan njezin kip. U njoj je sv. Terezija sa svojom obitelji svaki dan i svake nedjelje sudjelovala u misnom slavlju. Nije ništa manje važno spomenuti i to da je u toj katedrali imala prvu sv. ispovijed i osjetila misijski poziv. Velika bazilika svete Terezije novijeg je datuma. Blagoslovio ju je godine 1937. kardinal Pacelli (budući papa Pio XII.), a posvetu je obavio kardinal Feltin, pariški nadbiskup, papin legat.

Na zvoniku je smješteno 45 zvona skladnoga zvuka, dar ratnih zarobljenika.

Posebno je zanimljivo spomenuti i šest zvona koja nose ime sv. Terezije s njezinom zaštitničkom ulogom, a nose i solmizaciju.

Veliko zvono (fa, 9000 kg) s ugraviranim riječima sv. Terezije, zaštitnice naroda: *Pozivam narode na jedinstvo u ljubavi.*

Drugo zvono - sv. Terezija zaštitnica misija (si bemol, 3300 kg)

Treće zvono - sv. Terezija zaštitnica Francuske (do, 2300 kg)

Četvrto zvono - sv. Terezija od Djeteta Isusa (re, 1260 kg)

Peto zvono - sv. Terezija naučiteljica Crkve (mi, bemol, 1050 kg)

Šesto zvono - sv. Terezija apostol nove evangelizacije (fa, 750 kg)

Bazilika je jedna od najvećih crkava sagrađenih u 20. stoljeću: visoka 95 m, široka 50 m, duga 95 m; širina lađe iznosi 30 m. U bazilici ima 2000 mjesta za sjedenje. Također bismo mogli reći da je bazilika jedinstven veliki mozaik s prizorima iz života sv. Terezije.

Svakako, ako vas put nanese u Francusku ili vas hodočasničke staze dovedu u Lisieux, i kao vjernik i kao turist doživjet ćete ozračje kojemu glavno obilježje daje svetica našega vremena, svetica koja je govorila: **MOJ ŽIVOT JE LJUBAV.**

KRATKI ŽIVOTOPISI POKOJNIH MEĐUGORSKIH DUŠOBRIŽNIKA (6.)

Fra Slavko Barbarić

Fra Slavko Barbarić rodio se u Dragičini, župa Čerin, 11. ožujka 1946. Osnovnu je školu završio na Čerinu, a gimnaziju u Dubrovniku. Bogoslovni studij završio je u Visokom, Sarajevu i Schwazu (Austrija). Franjevački je habit obukao 1965., a za svećenika je zaređen 1971. Najprije je pastoralno pet godina djelovao kao kapelan u Čapljini (1973.-78.), a onda je pošao na postdiplomski studij u Freiburg. Tamo je postigao doktorat iz religijske pedagogije. Po povratku u Hercegovinu najprije je kapelan u Mostaru (1982./83.). Potom je premješten u Međugorje, s kojim će nerazdruživo ostati povezan sve do svoje smrti, pa i onda kada je djelovao na drugim mjestima. Tako je najprije bio kapelan u Blagaju (1985.-88.), pa na Humcu pomoćni meštar novaka (1988.-90.). Od 1990. do smrti trajno je u Međugorju. Bio je jedan od najpoznatijih

franjevaca i Hrvata u svijetu, kroz dugi niz godina. Poznat je kao pokornik, molitelj i najrevniji širitelj Gospinih poruka mira u čitavi svijet. Napisao je brojne knjige duhovnog sadržaja, od kojih je većina prevedena, neke i na dvadesetak svjetskih jezika. Organizirao je bezbrojne duhovne susrete u Međugorju i u čitavom svijetu: molitve krunice na Brdu ukazanja, put križa na Križevcu, klanjanja, doček Nove godine u Međugorju za mlade, festival mladih u Međugorju. U molitvenoj kući Domus pacis, koju je kupila Hercegovačka franjevačka provincija, održao je bezbrojne molitvene seminare. Održao je i brojne duhovne obnove za svećenike iz čitavoga svijeta. Organizirao je vojnička hodočašća Kraljici Mira. Teško je doista nabrojiti sve njegove aktivnosti. Bio je neumoran. Organizirao je nekoliko dobrotvornih ustanova, među kojima Fond prijatelja talenata (za siromašne studente), Fond djeci branitelja te osobito važno Majčino selo (za nezbrinutu djecu). Vodio je trajnu brigu o zajednici liječenih drogeraša Cenacolo u Međugorju. Preminuo je 24. studenog 2000. na Križevcu, gdje je upravo bio dovršio redoviti put križa petkom. Pokopan je na međugorskom groblju Kovačici uz nazočnost desetak tisuća hodočasnika iz cijeloga svijeta.

Fra Leonardo Oreč rođen je 20. siječnja 1928. na Posuškom Gracu. Osnovnu je školu završio u Gracu, gimnaziju na Širokom Brijegu (1940.-45.) i Varaždinu (1945./46.). Potom je (1946.) stupio u franjevački novicijat u Kraljevoj Sutjesci u Bosni. Završne ispite gimnazije položio je u Sarajevu. Teološki studij završio je u Sarajevu 1952. Potom najprije djeluje kao odgojitelj đaka u Splitu (1952./53.), a onda kao pomoćni meštar novaka u Kra-

Fra Leonardo Oreč

ljevoj Sutjesci (1953.-56.). U isto vrijeme završava u Ljubljani doktorat iz teologije (1956.). Potom predaje na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu (1958.-61.), nakon čega je šest godina tajnik Provincije, ujedno zadužen za franjevački pomladak u Mostaru (1961.-67.). Meštar novaka na Humcu je deset godina (1967.-77.), a potom odlazi u Njemačku, gdje je 11 godina župnik na njemačkim župama u Blankenau i Hosenfeldu (1977.-88.). Vraća se u Hercegovinu 1988. i do 1991. je župnik u Međugorju. Od 1992. vodi humanitarnu udrugu «Međugorje-Mir» u Splitu koja je darovima međugorskih hodočasnika iz čitavoga svijeta učinila neprocjenjiva dobra narodu u ratu i potrebi. Od 1997. do 2001. djeluje u Generalnoj kuriji Franjevačkog reda u Rimu. Od 2001. je na liječenju u Zagrebu, gdje je i preminuo 21. siječnja 2002. Pokopan je na groblju Martića križu u Posušju.

Fra Ljudevit Rupčić poznati je biblijski stručnjak i duhovni pisac. Rođen je na Hardomilju pokraj Ljubuškoga 26. studenoga 1920. Pučku školu završio na Humcu, a gimnaziju u Mostaru (1. razred) i na Širokom Brijegu. U Franjevački red stupio je 1938. Potom studira bogosloviju u Mostaru. Studij prekida početkom 1945. i bježi pred partizanima. Uхватili su ga i zarobili kod Maribora. Sudjeluje na Križnom putu, preko Zagreba do Sarajeva, uz mučenja i poniženja. U jesen 1945. nastavlja bogoslovni studij u Zagrebu. Svećenički red primio je 1946. u Mosta-

Fra Ljudevit Rupčić

ru. Nakon ređenja djeluje kao kapelan u Mostaru (1946./47.) te nastavlja na Š. Brijegu (1947./48.). Potom je u jugoslavenskoj vojsci, gdje je na namještenom procesu osuđen na godinu dana zatvora: izdržao je osam mjeseci. Po povratku je kratko kapelan u Vitini (1948./49.), pa župnik u Klobuku (1949.-51.) i Veljacima (1951./52.). Ponovno je osuđen, ovaj put na četiri godine robije. Izdržao je osudu do posljednjeg dana, uglavnom u KPD Zenica. Od 1956. je kapelan u Konjicu, gdje se ujedno priprema za doktorat, koji polaže 1958. na KBF u Zagrebu. Specijalizirao je novozavjetnu egzegezu. Na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu predaje punih 30 godina (1958.-88.). Bio je definitor Hercegovačke franjevačke provincije (1961.-64. i 1973.-76.), pročelnik studija i odgojitelj bogoslova u Sarajevu. Po povratku u Hercegovinu (1988.) najviše je djelovao u Međugorju. Bio je duhovnik časnih sestara u Međugorju (1994.-2003.). Bio je član Teološke komisije pri BKJ (1968.-81.). Preveo je Novi zavjet s izvornika na hrvatski jezik, a prijevod je doživio brojna izdanja. Objavio je brojne knjige i članke na hrvatskom i stranim jezicima. Održao je mnoštvo predavanja na brojnim kongresima diljem Europe i Amerike. Njemu u čast izdan je zbornik *Interpres verbi*, Mostar, 1998., s 12 stručnih članaka. Preminuo je u Mostaru, u bolnici, 25. lipnja 2003., u 83. god. života, 65. god. redovništva i 58. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju na Humcu.

MODEL MEĐUGORSKE CRKVE U PULI

Elio Karlović iz Pule prvi je put u Međugorje hodočastio s jednom skupinom hodočasnika koncem 1984. Sjeća se kako su bili smješteni u hotelu u Mostaru jer u Međugorju nije bilo mjesta za spavanje. Prvi susret s Međugorjem, pobožnost koju je osjetio na svakom molitvenom mjestu i osjećaj blizine Božje potaknuli su ga da i sam počne organizirati hodočašća. Od jeseni 1985. do 1. svibnja 2008. dopratio je 75 hodočasničkih skupina ili oko šest i pol tisuća hodočasnika, ponajviše iz Pule.

U međugorskoj sam crkvi, zahvaljujući Radiopostaji "Mir" koju pratim preko satelita, svakoga dana, bez iznimke. Sa svojom obitelji sudjelujem u molitvi krunice, slavimo sv. Misu s hodočasnici koji se nalaze u Međugorju. Kako svakodnevno mislim na to mjesto, odavno sam poželio u svom vrtu napraviti maketu međugorske crkve. To se, zahvaljujući pomoći mojih prijatelja, ponajprije članova molitvene zajednice Kraljica Mira, rano proljetos i ostvarilo pa sada svakoga jutrad iz kuće izlazim prvo što vidim jest međugorska crkva visine 1,20 m, i duljine 1,30 m.

Nastojali smo da bude u svemu vjerna crkvi sv. Jakova. Uz nju je, naravno, i kip naše majke Kraljice Mira - svjedoči nam Elio.

Molitvena zajednica Kraljica Mira

Zauzetost za organiziranje hodočašća urodila je još jednim plodom: u Puli od 2000. godine pri župi sv. Ivana Krstitelja djeluje i molitvena zajednica pod nazivom Kraljica Mira. Osamdeset članova ove skupine sastaje se u župnoj crkvi zadnjeg četvrtka u mjesecu. Program je isti kao i u međugorskoj crkvi: molitva krunice, litanije, zazivi Duhu Svetomu, sv. Misa s propovijedi, klanjanje. U svom radu imaju veliku potporu svećenika tako da se plodovi Međugorja, njegov duh molitve, osjećaju u cijelom tom kraju.

Hodočašća ne moramo oglašivati

Nekada smo naša hodočašća trebali oglašivati kako bismo skupili dovoljan broj hodočasnika. No, danas je toliko za-

nimanje da nam plakati uopće ne trebaju. Vjernici znaju da četiri puta godišnje hodočastimo u Međugorje i uvijek ih se javi dostatan broj.

Posebno raduje što je dosta mladih u molitvenoj zajednici Kraljica Mira i među hodočasnici. Gospodina Elia smo pitali hodočaste li uvijek jedni te isti vjernici, odnosno koliko je onih koji dolaze prvi put. "Tko jedanput dođe u ovo mjesto, ne može izdržati, a da opet i opet ne dolazi pa tako ima dosta naših vjernika koji su hodočastili i deset puta. No, redovito imamo oko 40 % hodočasnika koji dolaze prvi put. I mogu vam kazati da i oni, kao i mi prije četvrt stoljeća, Međugorje doživljavaju s istim žarom."

"Do sada smo svaki put imali duhovno vodstvo svećenika, a ako voze dva autobusa, onda je s nama i časna sestra" - završava svoje svjedočanstvo Elio Karlović koji se, i pored navršanih sedamdeset godina, nije umorio. (I. B.)

USPORI, MAJSTORE

U svibnju i lipnju rode trešnje u dolini Neretve, južno od Mostara, tamo prema Počitelju. Kako ih je lijepo vidjeti! Još ako si došao izdaleka pa ti taj prizor nije domaći. Razgali se duša, udahne miris Sredozemlja. U isto to vrijeme rodi se i svjetsko molitveno središte u župi Međugorje. Hrlje ljudi sa svih strana svijeta, hoće dotaknuti ljepotu koja se s neba spustila na zemlju. Ne može ih se zanemariti, jednostavno prebrisati. Davno je to komunizam htio, ali nije uspio. Oni su ostali, a on je otišao u ropotarnicu povijesti. Dobro, samo kakve veze imaju trešnje i svjetsko hodočasničko mjesto? Ne znam hoće li se naljutiti hrvatski graditelji iz 15. st. koji ga podigoše, ako odgovorim da imaju vrlo malo veze. Zapravo, sve je u dojmju. Voliš li više trešnje ne ćeš svraćati u Međugorje, tek ćeš se njime provesti usporenom brzinom ako već kroz njega moraš proći. Za one koji ne budu tog mišljenja imat ćeš prastaro objašnjenje da se nema dovoljno vremena. A ako voliš Međugorje..., pa dobro, zna se koja inačica slijedi. Jedino će izostati isprika, jer neke stvari su razumljive same po sebi.

Miljenko Stojić

Da mi sad s trešanja, kavice i rahat-lokuma, domaće loze i pokoje suhe smokve, hodočasnika i njihovih doživljaja, prijeđemo na naša sjećanja. Donosi nam ih don Anto Baković u knjizi za koju treba imati tjelesne, ali i duševne snage da bi je se držalo u rukama. Naslovio ju je Hrvatskim martirologijem XX. st. Obradio je 663 osobe koje su bile ili su se pripravljalje za službe u Crkvi. Pokosilo ih je bezumlje, poglavito komunizam, u razdoblju od tridesetih pa do devedesetih godina prošlog stoljeća. Mnogi su od njih nestali dok se priroda budila od Slovenije pa do Makedonije. Nije se to smjelo spominjati da njihovi kosci ne bi imali nemiran san. Neki im ga čuvaju još i danas, zadihani, s novim naljepnicama na svome bi jednom životu. Čemu žurba, majstore, rekla bi naša narodna mudrost. Istina će izići na vidjelo, prolazili mi kraj nje zatvorenih očiju ili se zaustavljali da je spoznamo.

Možda ovdje nije mjesto da sada spominjemo, recimo, za koga smo glasovali. Da to, ipak, preskočimo? Znamo, pogriješili smo, život ide naprijed. Ponio bi se neka tako i bl. kardinal Alojzije Stepinac. Još u onoj staroj Jugoslaviji, koju nam nametnuše a poslije se pravili blesavi, zagovarao je da trebamo biti kršćani i u isto vrijeme politički vrlo svjesni građani. Čutio je da su vremena teška i zgusnuta i da im

Shimo Tvrtko Bojčić

se samo jasnoćom pogleda može odhrvati. Zacijelo mu je sve to pomoglo nepokolebljivo se postavljati u režimima u kojima je morao živjeti. A ta nepokolebljivost vukla je za sobom opasnost da ti neka usijana glava presudi po kratkom postupku. Na kraju se tako i dogodilo, samo što te usijane glave odlaze u zaborav, a bl. kardinal Alojzije Stepinac poput svjetionika na hridi nastavlja bacati svoje svjetlo.

Vratimo se ponovno duhovnijim temama. Da nije pukao glas Kraljice Mira, bilo bi puno lakše. Ne bi nas grizla savjest da trebamo postiti srijedom i petkom, da se trebamo ispovijedati barem jednom mjesečno, da trebamo moliti krunicu, klanjati se Presvetom oltarskom sakramentu, čitati Sveto pismo... Lakše bismo tada živjeli svoj suvremeni život napajajući se na istinama što nam ih uporno nude neka naša javna glasila. Ne bismo se toliko ni brinuli za svoju domovinu. Bilo bi nam svejedno u kakvom se savezu nalazi, tko je ruši, a tko gradi. Važno da ima kruha i posla, i tako iz dana u dan. A onda nas prodrmajaju nestašice, cijene koje divljaju, neredi, čak rat. Nađemo se u zrakopraznom prostoru i učini nam se da nije tako običan Gospin govor. Unatoč našim lutanjima, ona nam pruža ruku i uči nas uvijek biti na pravoj strani. Ma, nisam ja sve ovo izmislio u vrući popodnevni sat dok na računalu pišem ovaj tekst. Mnogi pametniji i pobožniji od mene izrekli su ovakve i slične riječi još mnogo prije. Gospin govor ne može se skriti niti se može utrnuti. Može se tek nastojati uprljati ga, što zlo uporno čini. U srži je namisao da se tako nekoga prevari i odvede na svoju stranu. Sad, tko ne pazi na čistoću svojih životnih naočala naletjet će, ostali će zaključiti što bi trebalo poduzeti da se tako nešto jednostavno ne događa. Ne bih o tome na kojoj smo strani, valjda bi se trebalo znati.

Na kraju, što zaključiti? Ne volim zaključke, radije još nekoliko mogućih stavova. Kraljica Mira naš je neprevarljivi vodič zemaljskim prašnjavim stazama, a znaju biti itekako neprohodne. Međutim, ni ona ne može ništa učiniti ako ljudi ne progledaju, ako ne uspore svoj hod u propast. Voli i poštuje njihovu slobodu pa ih ni na što ne sili. Suvremen je to stav, čak će se sa mnom složiti i najzagriženiji »suvremenici«. Učimo se od Kraljice Mira i sve će nam biti jasno, hajde, neka ovo bude zaključak.

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj

Crkvi čitajte u novom broju
Glasnika mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

RASPORED MOLITVENO- LITURGIJSKOG PROGRAMA ZA 27. OBLJETNICU GOSPINIH UKAZANJA U MEĐUGORJU

Od petka 15. do subote 23. lipnja - DEVETNICA - molitva krunice na Podbrdu u 16 h

Utorak, 24. lipnja - *blagdan sv. Ivana Krstitelja*

06 h

„HODNJA MIRA“ od Humca do Međugorja

Polazak pješice s Humca u 6 sati ujutro ispred crkve Sv. Ante

Dolazak u Međugorje oko 10 h. Blagoslov s Presvetim.

Sv. ispovijed prije podne i od 17 sati navečer.

8 h i 11 h

Svete Mise na hrvatskom jeziku

Svete Mise na drugim jezicima - prema blagdanskome rasporedu

18 h

Krunica

19 h

Večernja sveta Misa uočnica

22 - 05 h

Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu

Srijeda, 25. lipnja - *27. obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju*

Sv. ispovijed tijekom cijelog dana

5, 6, 7, 8, 9, 11, 16 h

Svete Mise na hrvatskom jeziku

Sv. Mise na drugim jezicima - prema blagdanskome rasporedu

18 h

Krunica

19 h

Središnje večernje misno slavlje

UPUTE HODOČASNICIMA

Molimo hodočasnike koji pristižu pješice da u molitvenoj sabranosti hodočaste Kraljici Mira, a vozače upozoravamo na opreznu vožnju u ove dane budući da će se na prilaznim cestama nalaziti rijeke hodočasnika. Poštujte prometnu policiju i redarsku službu u župi. Pješaci neka sa sobom ponesu dovoljno napitaka, a ukoliko budete imali bilo kakvih zdravstvenih problema možete potražiti medicinsku pomoć u ambulanti pri župi. Svete Mise ćete moći uplatiti u župnom uredu i kiosku pokraj crkve. Sve sumnjive pojave prijavite redarskoj službi te čuvajte svoje osobne stvari.

Od obljetnice ukazanja do Mise na Križevcu: sveta Misa na hrvatskom od ponedjeljka do subote u 13 sati.

Slika: Vito Pamanović

RADIOPOSTAJA
MIRA
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

